

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 6. szám, 2014. június

Nyakonöntött Próbagoblín Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:
Xenothep, Milton Gray T.Bálint,
Lir Morlan, CrazyMom, A. G. Stone,
edwardhooper, Csillangó, Kétvirág,
Lylia Bloom, HomoErgaster,

Tartalom

SZERKESZTŐI KÖSZÖNTŐ

Gondolatok erről-arról 2.

BREKING NYÚSZ

Megjelent a Lector magazin legújabb száma .. 3.

Fegyvert s vitézt éneklek

A historium Kiadó novellaíró pályázata 3.

NOVELLÁK

Ködös történet /HomoErgaster/ 4.

Sanya és Gabó újabb kalandjai

– A Kaszáscsillag /Xenothep/ 8.

Mobil szerencse

– A találkozás /Milton Gray/ 11.

Vidd el, drótmadár /T.Bálint/ 11.

„Holt mesékből vén bazár” /Lir Morlan/ 12.

VERSEK

Csodák nélkül /CrazyMom/ 13.

El ne olvasd! /A. G. Stone/ 13.

Lélek habkő /Csillangó/ 13.

Az emberk, aki elvesztette

az árnyékát /edwardhooper/ 13.

Bukás /Kétvirág/ 13.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Teljesített fogadalom /Lylia Bloom/ 14.

4. Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház pályázat – Bosszorgányos 15.

TÖRTÉNELEM

100 éve történt: A modern kor, a huszadik

század véres nyitánya-Szarajevo,

1914 június 28. /HomoErgaster/ 16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 6. szám, 2014. június**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Maciej Garbacz - Worm Hole

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

Helyreigazítás

Múlt havi számunk *”Évforduló: Mit szállított még a Lusitania,”* című cikkében, a 13. oldal jobb felső sarkában lévő kép aláírásában hibát ejtettünk.

A Lusitania orra nem a torpedópecsapódás következtében sérült meg, hanem a tengerfenékre történő becsapódás miatt.

JEGYZET

Csak töröm itt a fejem, hogy mivel is kellene még ezt a kis helyet itt kitölteni; a gondolataim ide-oda cikáznak, de igazán egy téma sem olyan, amely idevaló lenne.

Kesereghetnék azon, hogy milyen újabb helyesírási rettene-
tekkal találkoztam az utóbbi időben, de attól tartok, ismét csak falra hányt borsó lenne. Már a helyesírási szabályzat esetén is a gombhoz varrják a kabátot. Deviszont ugye?

Aztán elcsodálkozhatnék azon, hogy az emberek hogyan is viszonyulnak egy gázálarchoz, hogy kinek mi jut róla eszébe, de ennek meg erősen politikai töltete lenne, ami kizáró ok.

Elnyammoghatnék azon, hogy már megint itt a nyár, meleg van (szerencsére), lehet menni a strandra, vízpartra, ki a természetbe. De aztán eszembe jut, hogy egyes emberszerű lények miként hajtanak be motorcsónakkal a kérészek közé Tiszavirágzás idején, vagy épp hogy veszik videóra, hogy valami agyatlan püf-püff „zenére” csapkodják őket. Így inkább erről sem írok, hisz a mondanivalóm nem tűrne nyomdafestéket.

Aztán eszembe jut, hogy írhatnék például sorozatokról, amelyeket nézek. Viszont attól tartok, hogy az meg terjedelmi okokból nem férne itt el. Pedig szívesen kivesézném, hogy a nemrég véget ért Warehouse 13 utolsó része milyen remek-beszabott volt, s milyen érzelmi reakciókat váltott ki belőlem. Vagy leírhatnám, hogy a nemrég indult Halt and Catch Fire (The battle for CTRL begins) mekkora ötlet, és hogy imádom a számítástechnika hőskorából származó filmes feldolgozásokat. Vagy azt, mennyire várom az Under the Dome második évadát. Aztán eszembe jut, hogy van egy csomó ezzel foglalkozó weboldal, meg blog, meg vlog, és el is megy a kedvem.

Úgyhogy gőzöm nincs, mit is írhatnék ide, csak úgy helykitöltés gyanánt, de mégis úgy, hogy legyen benne valami tartalom, esetleg tanulság, vagy legalább valami olyasmi, amin érdemes elgondolkodni.

Jimmy Cartwright

Breking Nyúsz, avagy hírek innen-onnan

Megjelent a Lector Magazin legújabb száma

Kedves Olvasó! Sorrendben a negyedik Lector Magazint tartod a kezvedben. A jelenlegi számban a novellákra kívántuk helyezni a hangsúlyt. Nyolc izgalmas történet, elbeszélés olvasható hat különböző szerző tollából. Főként ismét a fantasztikum birodalmában barangoltak íróink, ám ezúttal a poszt apokaliptikus a vezérfonal, ami összeköti a történeteket. Természetesen mindezek mellett a régóta megszokott hírek, olvasónaplók, filmkritikák, interjúk, versek, illusztrációk és egyéb, kultúrával kapcsolatos cikkek is megtalálhatóak.

Tartalom: SpiritArt hírek • Chuck Palahniuk – Kísértettek • Farkasének • Tolvaj Jamie • A Világvége • Interferencia • De vizont • A világbéke gerillái • Ébredj • Armageddon teória • Beteg srác bebop • Beszélgetés Fazekas Attilával • Jegenye Brúnó • Gaura Ágnes – Vámpírok műzsája • A portya • Vain Parrots: Szemenszedett Szerelem • Aranyösvényen • Célkeresztben Szélesi Sándor • Tükör és tükörkép • Szabadok, foglyok...

Letölthető a SpiritArt kiadó honlapjáról: <http://spiritart.hu>

Fegyvert s vitézt éneklek

A Historium Kiadó novellaíró pályázata

A Historium Kiadó történelmi novellaíró pályázatot hirdet amatőr prózaíróknak, Magyarország 150 éves török hódoltsága témakörében, Fegyvert s vitézt éneklek címmel. A nyertes novel-

lák országosan terjesztett, közös kötetben jelennek meg.

Pályázati feltételek:

- Pályázhat minden olyan magyar anyanyelvű (bármely országban élő) amatőr szerző, aki már elmúlt tizenöt éves, és nem rendelkezik önálló (nyomtatásban is megjelent) kötettel.

- A pályaműveknek az 1500-as évek eleje-közepe, illetve az 1600-as évek vége között kell játszódniuk a török kori Magyarországon, és mindenképpen kapcsolódniuk kell a magyar történelemhez.

- A pályaművek minimális terjedelme 10.000, maximális terjedelme 30.000 leütés lehet (szóközökkel).

- Kizárólag polgári névvel vagy magyar csengésű művésznévvel lehet pályázni.

- A pályaműveket e-mailben várjuk a historium.kiado@gmail.com címre, kizárólag csatolt állományként. A tárgy mezőbe kérjük beírni a következőt: „Fegyvert s vitézt – pályamű”.

- Egy pályázó csak egy művel jelentkezhet, mely még nem jelent meg nyomtatásban, és melyet nem nyújtott be másik pályázatra!

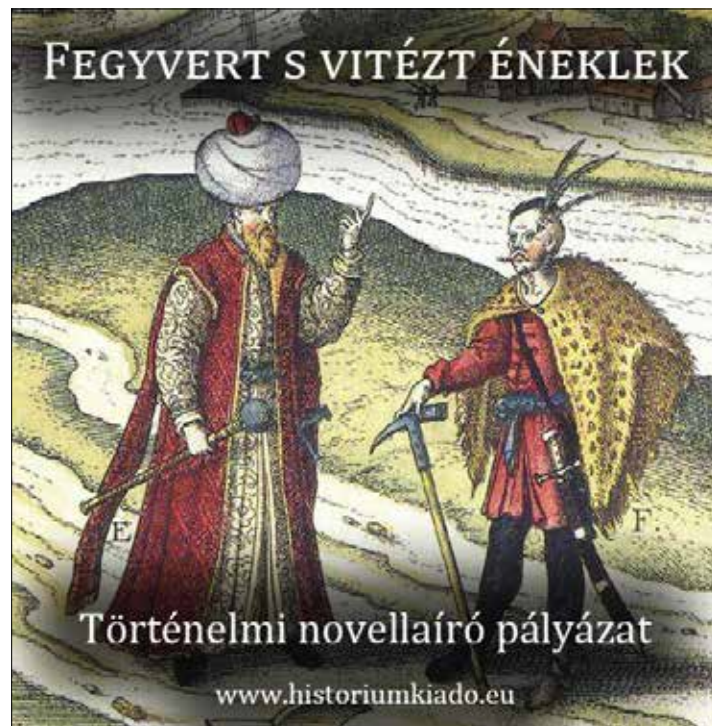
- Postai úton beküldött kéziratokat nem fogadunk el érvényes pályamunkának, ilyen anyagot nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Beküldési határidő: 2014. szeptember 15.

Eredményhirdetés: 2014. október 1.

Díjazás:

A legjobb írások megjelennek a Fegyvert s vitézt éneklek c. antológiában, melyből minden nyertes szerző 10 tiszteletpéldányt kap. A kötet nyomtatásban, országos terjesztéssel lát napvilágot, és a Fialat magyar prózaírók sorozat részét képezi majd, mely nagyszerű kiugrási lehetőséget biztosíthat a kezdő és haladó tehetségeknek. A sorozat eddig megjelent kötetei: Sár, vér, leven-dula (2012), A holló évszázada (2013), 100 magyar baka (2014).

HomoErgaster

KÖDÖS TÖRTÉNET

1941. június 22. hajnala, 0 óra 21 perc

Wilhelm Hötz óvatosan húzott egyet a kulcsából, lassan, megfontoltan engedve le a gigáján a vizet. Az emberei aludtak. Ismerte ezt a fajta pihenést, a veteránok egyetlen apró jelre azonnal éberek lesznek, és harcra készek. A meleg nyári éjszakán szemét a sötét-ségre meresztve ébren álmódott. A folyó felett gomolygó köd misztikus látványa a csillagok fényében messzire repítette a múltban, egy másik ködbe, amely ezzel ellentétben nem a barátja volt, hanem az ellensége. Akkor is nyár volt, és háború... már negyedik éve. Ő pedig egy kölyök volt, aki a másfél éves frontszolgálatával már vénségesen vén veteránnak számított. Sóhajtott. Der schwarze Tag – a fekete nap...! Nem fekete volt e nap, hanem szürke, a köd mindent elfedett, még a vérpatakok vörösét is. Ludendorff parancsnok, és a többi vezérkari tiszt így látta, ő viszont semmit se látott. Hiába meresztette a szemét az A7V/U Sturmpanzerwagen kémlelő nyílásán, miközben az ormótlan harckocsival araszoltak előre, de fogalmuk se volt, hogy hova...

1918. augusztus 8.

...Az angol támadásnak része volt a ködösítés is, az álca köd akkor még viszonylag újdonság volt. Mesterséges köddel árasztották el a harcmezőt, így aztán hallani hallották a közeledő brit tankokat, de semmit se láttak... viszont az ellenség se! Ez a „tejföl” halálos volt, mivel az ártalmatlan pára mellett gázt is tartalmazott. A gázálarc a szinte nem létező látótávot nullára csökkentette. Az emberek nagy nehezen bemásztak a tankokba, és vártak. Ők is a parancsra vártak a panzerwagenjükből szorongva, egyszerre csak megdöndült az acéllemez:

– Biinduhás! – hangzott el a parancs. Meglódultak, csikorogva, recsegeve másztak előre a hernyótalpakon. Az emberek úgy zötykölődtek abban az acéldobozban, mint a túlrejt dióban a bele. A semmiben elmerülő tankjukban az érzés fojtogatta, hogy süllyedő hajóban van, és legszívesebben úszni kezdett volna. Az ellenség valahol előttük volt, ők igyekeztek velük frontálisan haladni. Ez tulajdonképpen a klasszikus gyalogsági roham páncélos változata volt, csak ők lassabbak voltak, mint a gyalogosok. Ez csak addig tűnt hátránynak, míg meg nem hallották a golyók, és repeszek kopogását az acéllemezekeken. Ha ez egy gyalogos roham, mindannyian meghalnak abban a pillanatban. Viszonozták a tüzet. Vaktában persze, hiszen semmit se láttak. A lövöldözés, robbanások, valamiféle elmosódott rémálommá váltak a mindent lefojtó halálos ködtől. A vezető folyamatosan szentségelt, ékes bajor tájszólásban, amit ellenállhatatlanul komikussá tett a gázálarc, de senki sem nevetett. Túlságosan el voltak foglalva ahhoz. A fémes kopogás fura érzetet keltett bennük, tudták, hogy ez halálos eső, ami ellen mit se védene egy esernyő, de őneki például egyfolytában a München korzói sétáló úri dámák csicsás napernyőit jutottak róla az eszébe. Többször majdnem összeütköztek az alakulatuk más tankjaival. Az acélmonstrumok úgy bukantak fel a kulimászból, mint egy erős gyomorrontás okozta rémálom főszereplői. A vezető ilyenkor felülvolt, rántott egyet a kormányon, ők meg halomra dőltek az ellenkező irányba, aztán újra látszólag egyedül voltak a köd mélyén. Közben megpróbálták folyamatosan maguk elé löni, mindennel, amijük csak volt, abban bízva, hogy nem a saját vonalukat lövik, hanem az ellenséget. Miközben hörögve, izzadva újratöltött, megfogadta: ha ez a jövő háborúja, akkor inkább nyugalomba vonul, és kertészkedik.

Az ádáz köd a szélcsendben leült a gránát szaggatta csatamezőre, a gránátöltéseken keresztül mászó tank hullámokon hányódó hajó benyomását keltette. Ha egy nagyobb gödörbe értek, abba hagyták a tüzelést, ha kimásztak, akkor folytatták. Megpróbált nem gondolni a lehetőségre, hogy közben még élő embereket

taposhattak el. A „leült” ködnek megvolt az előnye, ha egyszer elérnek az erdőig, amely a senki földje utáni épen maradt táj része, esetleg kijutnak belőle. A józan számítás, a logika szerint. A logika azonban csődöt mondott, mivel a természet kegyetlen játékot űzött az egymással hadakozókkal. A harcmezőn túl, közben ugyanis leszállt egy errefelé ilyenkor szokatlan igazi, nyirkos köd! Ez olyan volt, hogy belélegezni alig, viszont úszni majdnem lehetett benne, és hozzá képest az álcaköd majdnem áttetsző volt. Ők erről akkor, ott semmit sem tudtak, nem tudták, hogy ez a köd nem olyan, mint a szokványos természeti jelenségek. Csak vakon bízva nyomultak előre. A harcolók, illetve a harcolni akarók egymást keresve elmerültek benne, és így lépett be harmadik félként a háborúba a köd. Akkor jöttek rá, hogy ez valami más, amikor kidöntöttek egy fiatal fát, közben kezük-lábuk-fejük bevették ide-oda. Az erdőben voltak, és még mindig ködben, sőt most voltak igazán benne! Egy pillanat alatt rájöttek, hogy eltévedtek, elvesztették a többiekét. Nem láttak, nem hallottak semmit. A maszkot levenni nem merték, és egyszer csak a fémdobozuk belsejében csöpögni kezdett a víz. Minden vizes lett, és az a gondolata támadt, hogy a tankjukat menet közben eszi meg a rozsda, maga előtt látta, ahogy kipotyognak a széthulló járműből. Tüzelni már egy ideje nem mertek, nehogy barátot találjon, meg aztán azt sem tudták, hol járnak, oktalanság lett volna a löszert pocskolni. Az erdő a gyermekként olvasott Jancsi és Juliska meséjének erdejévé változott, minden pillanatban várta, hogy a gonosz boszorka fejére döntik a mézeskalács házikót. Valahogy ez az érzet növelte benne a feszültséget. A szűk kémlelőnyílásban megpillantott egy göcsörtös, karomszerű ágat, ami a következő pillanatban hozzácsapódott a panzerwagen tetejéhez. Az ágak ropogva karistolták végig az acéllemezeket.

– Ne kopogtassál, nyiss be! – dörögte ingerülten a háta mögött Hans.

– Kussolj! – csattant fel ingerülten a vezető.

Természetesen a gázmaszkban ez nem így hangzott... „Geepogotassál, nyissz beee!... Búúússsolj!” Valahogy így. Ezen a ponton ellenállhatatlanul röhöghetnéje támadt, amitől azonban mégis óvakodott. Nem a parancsnoki tekintélye okán, ebben a harcmezőn nem hitt, az egymásra utaltság felülbírált minden rangsort. Az erdő volt túl nyomasztó, és horrorisztikus ebben a lekvárban, és különben is, gázmaszkban nem lehet jóízút nevetni. Bár talán a rangidős röhögőgörcse oldaná némiképp a feszültséget... vagy nem. Rémálomszerűen sorjázta elő a fák... valószínűleg azok voltak, bár néha egyáltalán nem volt ebben biztos. Egy volt a biztos, hogy kimentek a hadműveleti zónából, de hogy mennyire, és hová, az nem. A modern háborúban ugyan egyre kevésbé volt olyan, hogy csatatér, meg nem csatatér, de az erdőben való bolyongásukért nem fognak dicséretben részesülni, az biztos. Persze valószínűleg mindenki eltévedt, vagy legalábbis sokan, nem csak ők. Nem hallottak lövéseket, robbanásokat, sem más ember keltette zajokat. A sűrű kulimászból a saját motorzajukon kívül olyan csend volt – ezt a zsigereikben érezték –, hogy megborzongtak tőle.

– Hol a francban vannak az angolok? – kérdezte idegesen Braun. Időbe telt, míg felfogta mit kérdezett a bajtársa.

– Hol vannak a mieink? – kérdezte vissza.

– Te mond meg, te vagy a parancsnok! – replikázott Georg, miközben a tankot irányította. Szinte lopakodtak már csak. A társalgásnak vége lett, hiszen fogalma sem volt róla. A bolyongásuk egyre furább lett, egyre inkább elvesztettek minden támpontot, mivel még a fák sem olyanok voltak, mint amilyeneknek a normális fákknak lenniük kellett volna. Már nem izzadtak, reszkettek, de nem azért, mert hideg lett volna. A köd nedves volt, de nem hideg, valahogy belülről fáztak. Mindannyian csúnya sejtelmekkel küsz-

ködtek, ezek közül a hadbírótság, dezertálásért, csak a legoptimistább tipp volt. A többi, amik ez után jöttek, szép sorban, akár egy libacsapat, nem voltak képesek megemészteni. Mintha ébren álmodtak volna, és éltek volna át az értelem ellenőrzése alól kiképzett képzelet vad csapongásait. Semmi kézzelfogható, de annál fenyegetőbb. Egyszer csak nyikorogva, minden eresztékében recsegetve megállt a tankjuk.

- Biibann? - bődült el Hans. Rövid szünet következett, amit csak a sűrűsödő balsejtelmük igazolhatott, aztán Georg brummogva, ami eredetileg hümmögve akart lenni, válaszolt:

- Vége, befuccsolt a kasztni, végállomás.

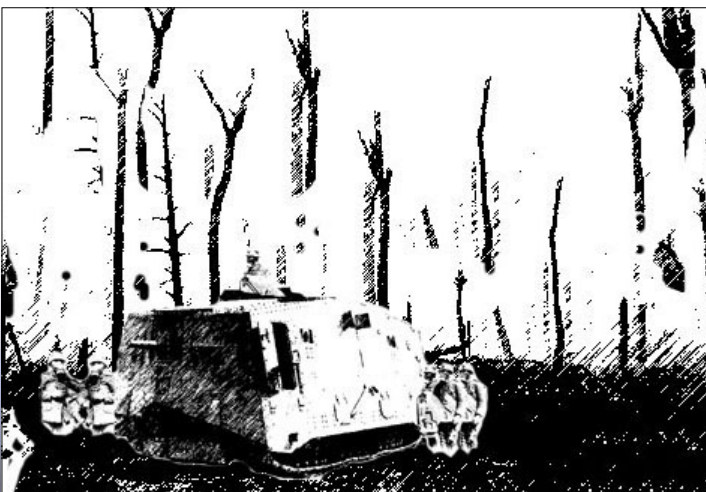
Ezt, vagy legalábbis valami nagyon hasonlókat mondott. Ő a végállomás helyett azt hallotta, hogy: bég-takony-ás. Sőt békatojás! Az ende viszont „edenbeer” lett, s bár az erdőt, amiben eltévedtek aligha nevezte volna bármelyikük is édennek, a sör gondolata viszont annál csábítóbb volt. Ezen a ponton viszketni kezdett a szeme, az orra, és legszívesebben nyerítve röhögött volna a földön fetrengve, de parancsnokként ezt mégsem tehetett. Keservesen kikászálódott, ki-ki vérmérsékletének megfelelően kommentálva ami történt. A káromkodások zamata elveszett a szövegben. Tanácstalanul körbe állták a mozgásképtelen tankot. Mindenki belekapaszkodott, vagy hozzádől, a sűrű ködben ez volt az egyetlen biztos pont.

- Mi legyen a panzerwagennel?

A ködben tompán lebegő kérdés, ami Georg tett fel, furán átalakult, és a panzerwagen váratlanul passzírnagyon lett. Ez nem csak röhejes volt, de igaz is, hiszen a mozgó fémbunkerükben eddig úgy egymásban voltak, akár a szardíniák a dobozban.

- Itt hagyhatjuk, úgyis bedöglött...

Éppen az ellenállhatatlan rátörő röhögést igyekezett krakógnak álcázni, ugyanis a bedöglött szó beköpött lett Hans szűrőjében, mégpedig valahogy így: béeköppöötött, és fura sistergés szerű zajjal, ami képileg is asszociáltatta a köpést, amikor ismeretlen zörejt hallatszott. Georg előre szegezte a puskáját, olyan sűrű volt a kulimász, hogy a sietve feltűzött szurony hegye nem látszott. Előttük ingerült hangok hallatszottak. Feszülten vártak. Elhalkultak, csönd, majd ismét a hangok, közeledve. Hirtelen elhatározással ő is előkapta a bajonettjét, és a hosszú pengéjű kést úgy markolta meg akár egy kardot. A többiek őt nézték, de csak addig, míg nem közölte velük a felismerését: angol beszéd! Még a gázálarcon, és ködön át is tisztán kivehető volt a szövegeket nyújtó, „éneklo” hangsúlyozás. Annyira, hogy most már a többieknek is feltűnt. Közelharc! Lassan, tapogatózva indultak el, fegyvert szegezve a hangok irányába. Már azt is érezte, hogy ez nem oxfordi angol, de nem is amerikai, hanem valamilyen speciális tájszólás, vagy ilyesmi. Fülelt, nem volt egyszerű dolga, de úgy vélte, ha van elképzelése arról, ki az ellenség, hatékonyabb az

ellene való harc. Ausztrálok? Új-Zélandiak? A háború előtt fakultatív angolos volt, és megismerkedett több úgynevezett gyarmati tájszólással is. Az első mozgás abban az elátkozott, mozdulatlan ködben akár az erős ellenfényben széteső kép, folyós, nyúlós, reszketeg. Egy görbe tükör torzalakjai. Az angolok nem vették észre őket, és pont feléjük tartottak. Megálltak tehát, hogy bevárják őket. Azok egyenesen nekik jöttek, így valósággal beléjük botlottak. Egyszer csak ott állt előtte egy új-Zélandi utász, aki mögött egy Norfolkli gyalogos szentségelt, elharapva a szavak elejét, elnyújtva a végét. Az új-Zélandin kalap volt, ami formátlanná ázott a ködtől, gázálarc viszont nem, tehát a köd ártalmatlan. De nem volt idejük levenni, mert az ellenséges csapat tagjai sorban bukkantak fel a köd mélyéről. A Zélandi meglátva őket eltátotta a száját, a többiek beleütköztek. El tudta képzelni, hogy festenek a szemükben. A fekete gázálarc csúf rémálommal változtatta mindannyiukat. Nem hagyott időt a katonának, hogy magához térjen, hanem tövig döfte a szívébe a rohamkését. Az felakadt szemekkel, hangtalanul dőlt el. A vércsík, amit húzott a ködben, akár a piros festék, mikor végigfolyik a fehér lapon.

Egy pillanat alatt elszabadult a pokol, a kétségbeesett emberek egymásnak estek, versenyre kelt az acél, és az izom. Ásó, kés, puskatus, néhány lövés is dördült, bár furán tompítva, mintha a köd másként vezette volna a hangot. Alaposan kihasználta a meglepetés előnyét, a kis csapat angol pillanatok alatt megfogytakozott. Az elzuhanó testek eltűntek, egyszer sem botlott meg, holttestekben, mintha a köd futóhomokként elnyelte volna azokat. Hansnak nem volt ideje szuronyt szegezni, ezért nagy testi erejét latba vetve, a puskája tusával csapott szét az angolok közt, egy pisztollyal hadonászó, néhány lövést leadó tisztnek egy ütessel leszakította az állkapcsát, aztán ráugrott egy másik alakra, és eltűnt a szeme elől. A többieket csak homályosan látta, hamar a ködbe vesző sötét foltokká lettek. Rövid, de annál keményebb késpárbajba keveredett egy katonával, akit Új-Zélandinak nevezett, és egy csúnya vágás nyoma volt az arcán. Egy késes küzdelemben a gázálarc abszolút hátrány, főleg, hogy az ellenfélnél nincs, de egyszerűen nem volt érkezése ledobni. Szerencséjére kölyökként a lakhelye környékének leghírhedtebb vagánya oktatta ki a késhasználatra. A fronton már nem egyszer hasznára vált a füstös kocsmában elsajátított tudás, amitől az anyja sírógörcsöt kapott, nem is sejtve, hogy nemsokára egy csúnya öldöklésben az egy szem fiacskája pusztá élete múlik majd ezen. Heid-nek hívták a csúf arcú, csupa izom vagányt, aki állítólag a fél életét börtönben töltötte. Persze az igazi nevét sosem tudta meg, azon a környéken nem volt divat az igazi nevükön szólítani az embereket. Az ellenfele alattomos cseleket alkalmazott, felmérve az álarc hátrányát. A csupasz acél tompa villogása valahogy a karácsonyi szaloncukor papírt juttatta eszébe. Azt viszont nem tudhatta az angol, hogy Heid megtanította bekötött szemmel vívni. Nem is volt ideje rádöbenni, hogy elszámította magát, még előtte egyetlen nagyon egyszerű, oldalazó csel után, szinte vakon fordulva, májon szúrta az angolt. Heid csettintett volna a szúrás láttán, és a hulla eltüntése után meghívta volna egy korsó méregerős sörré. Meg sem várta, hogy kiszendetjen, tudta, csak egy-két perce van. Ehelyett üldözőbe vett egy rátámadó Norfolkkit, aki miután rálőtt, de elvétette, és meglátta a kezében a böhöm nagy rohamkést, futásnak eredt. Nem hagyhatta, hogy bárki is meglépjen, aki ha visszajut a saját vonalába, beszámolhat róluk. A harc szétfolyt a ködben, és hirtelen rádöbent, hogy az előtte lihegő ellenségen kívül egyedül van! Vadul futott a másik után, már észre sem vette, hogy még mindig nem vette le a gázálarcot, különös módon azt érezte, hogy a maszk már szerves része a testének, az arcának, ha levénné, az olyan lenne, mintha levágná egy testrészt. Nem tudta, hogy egy pszichológiai állapot őst éli át, a „szkafander érzés”-t. A távoli jövő úrhajósainak biztonságérzete a védőfelszerelésben. Ezek a jövő hősei által ismert tünetek: Nincs kedved levenni az ürgyányát, pedig le lehetne már. Jobb benne lenni, mint kívül.

Már majdnem utolérte az ellenséget, amikor egyszerre váratlanul kirobbantak a ködből. Az imént még néhány méterre látott csak, homályos mozgó foltnak érzélve az ellenségét... csak később gondolt vissza rá, hogy ez a köd ritkulását jelentette, de a harci lázban ezt nem fogta fel. A Norfolk, és ő is megálltak, lihegve, döbbenet, és egyre hatalmasodó iszonyattal bámulták az elébük táruló látványt. Lassan reszketegen vette le a gázálarcot, az idegen fény elvakította. Opálos azúr fény uralt mindent, amibe folyékonyan vegyült a cinóber, és a csillogó ezüst. A láthatáron halványzölden rezgett a magas égbolt. A talaj zöldes-kékes árnyalatokban ragyogott, a sziklák ezüstfehér erezete olyan volt, mintha rajzolt lenne a táj, s azon a helyen kiszakadt volna a papír. Semmi földihez sem hasonlított, mindenről elfeledkezve álltak egymás mellett, bémultan, értetlenül. Lihegve kapkodták a levegőt, ami - váratlanul tudatosult bennük - nem olyan volt, mint amit megszoktak. Más volt a szaga, az íze, és nehezebb volt belélegezni. Ekkor történt, hogy élete legsúlyosabb traumáját élte át, amit soha nem tudott semmilyen harci, vagy más sokk felülmúlni. Az idegen táj néhány jellemzően hasonló részlete megmozdult! Értetlenül nézte a furcsa mozgást, mely határozottan közeledő jellegű volt. A Norfolkival egyszerre döbbenek rá, hogy élőlények közelítenek feléjük. Addig a pillanatig ilyen életformát elképzelni sem bírt, iszonyatosan idegenek voltak, a mozgásuk a testük. Nem emberi lények jöttek feléjük, ezek a lények egyszerre keltettek növényyszerű, és sziklaszerű benyomást, de ez csupán a földi tudat hisztérikus vergődése volt, hogy valamihez hasonlítsa őket. Szörnyű csendben közeledtek, nem lehetett felmérni hányan vannak, mivel képtelenség volt őket teljesen leválasztani a tájtól. Ő és a Norfolk, egyszerre szövetségesek lettek, két ember az ismeretlen számú idegen létforma ellen. Ez a szövetség azonban csak pillanatokig tartott, mert a Norfolk, kigúvado szemekkel kereszteset vetett, és rettenetes üvöltéssel sarkon fordulva belerohant a ködbe. Az ő kezéből kihullott a maszk és a rohamkés. A felé közeledő lények értelemmel bírtak! Másfajtaival, mint az embereké, de határozottan érzékelte magán a kíváncsian méricskélő intelligencia perzselését. Mint a lángszóró tüze, úgy égetett. Hátrálni kezdett, elszörnyedt, hipnotizált pillantását egy pillanatra sem véve le a lényekről. Csak amikor a köd eltakarta őket, akkor mert nekik háttal fordítani, és futni kezdett, úgy, mint még soha életében. Teljesen kifulladásra, hörögve, és reszketve a soktól állt meg, támoanyagva nekidől egy fának. Szomjasan hörbölte a sűrű levegőt, amit szinte szó szerint inni lehetett. Lerogyott, és várta az elkerülhetetlent. Ha az értelmes idegenek rátalálnak, valószínűleg megölik, de legalábbis foglyul ejtik, és elviszik magukkal abba az idegen tájba, amit képtelenség sokáig ép ésszel elviselni. Ez a gondolat egy idő múlva erőt adott neki, hogy felüljön. Értelmes idegenek. Most a sok múltával, az emlékeiben határozottan kezdett formát ölteni néhány részlet. A végtagjaikban, amik valószínűleg azok voltak, valamit tartottak... tárgyakat... egyértelműen tárgyakat, meg lehet-

ett különböztetni az élő, és élettelen részeket... fegyverek? Könnyen lehet! Magukon az alakokon is voltak olyan részletek, melyeket joggal nevezhetett akár ruházatnak is.

- Hol a fenében vagyunk? - fakadt ki, és szavainak tompa zöreje döbbenetével rá, hogy teljesen egyedül van. Eltűntek a többiek, és elnyelte a köd a Norfolkot is. Se ellenség, se barát. Amikor feltápaszkodott, és elindult vaktában, szinte azonnal felbukott valamiben. Egy halott Norfolk volt, nem az, akit üldözött. Nem látott rajta sérülést, csak az arca volt olyan grimaszba torzulva, amit még sose látott. Ez a szörnyű finta nem lepte meg, a katona egy súlyos élménybe halhatott bele, nem valamelyik bajtársa végzett vele. Rutinból átkutatta a hullát. Nem volt nála ennivaló, viszont talált néhány iratot. A legérdekesebbnek egy térkép vázlat tűnt. Ismeretlen tájat ábrázolt, bejelölve rajta stratégiai pontokat. Nagy figyelemmel szemlélte, próbálva megfejteni a képet. Úgy tűnt, hogy egy magaslat rajzát nézi, melyhez egy természetes árokszerű mélyedés vezet. A mélyedéshez oda volt írva valami, ami nyilvánvalóan nem angol volt. Sajnos az izzadságtól, és a sok forgatástól az írás elmosódott, de néhány részletét kivette azért. Lassan betűzte: Kaiiak Deere. Nem volt benne biztos, hogy jól olvasta. Aztán egyszerre csak szép lassan leült a hullá mellé, és súlyos értetlenséggel nézett a halott ellenségre. A magaslatához a mélyedésen át mutató nyílhoz egy dátum volt írva: 1915. augusztus 28.! A dátum ellentétben a névszerű írással tisztán kivehető volt.

- Mi ez? - kérdezte fennhangon. - Mi a piccsa ez? - ismételte meg. Mit keres ennél a katonánál, egy 1915-ös műveleti térkép? Felváltva pillogott a halotról a térkép vázlatra. Akármilyen is volt, már rég vége, minek neki ez? Érzelmi okokból? Ennél a Kaiiak akármilyen győztek a Norfolkok? Pillantása a maga mellé tett személyes iratokra tévedt. Levelek. Elkezdte olvasgatni őket. Nem nagyon sikerült, csak annyit tudott meg, hogy ezek John Neil személyes levelei, menyasszonytól, családtól. Aztán meglátta rajtuk a dátumokat: 1915. április 12., 1915. május 20., 1915. június 22., 1915. július 10., 1915. augusztus 18... kiejtette a kezéből a lapokat. Ez már sok volt neki. 1915... de most 1918 van!

- Az nem létezik, hogy ezek az angolok három éve bolyonganak ebben a ködben! Fakadt ki hiábavalóan, nem volt, aki egyetértsen vele. Valami azt súgta neki azonban teljesen irracionálisan, hogy de igenis létezik! Ez a köd nem normális köd, hanem valami elátkozott miazma, amibe, ha az ember betéved, többé nem szabadul. Dühös lett, és kétségbeesett.

- Nem érhet így véget! A harcmezőn, igen, de nem itt!

Magához vette a halott papírjait, és elindult az orra után, közben kiabált, hallózott, hátha rátalál valaki, azt se bánta volna, ha az ellenség...

Miközben bolyongott a köd mélyén, nem is sejtette, hogy a földi háborútól, mérhetetlenül messzire, egy elképzelhetetlenül idegen világon, megszületett annak a civilizációnak a legszörnyűbb, és generációkat leginkább lenyűgöző legendája. A rémtörténetek őstípusa. Főszereplői a titkok helyének örökké ködös mélyéről előbukkanó rémalakok, akik megnézték e világ egyszerű halandóit maguknak, egyikük megváltoztatta a külsejét közben. Ez szintén

vad találgatások tárgyává lett. Ezután visszatértek a mélységbe, ahonnan jöttek. A szemtanúk, kik jelen voltak, új mozgalmat alapítottak, mely annak a világnak az egyik építőköve lett. Mindegyikük hosszadalmas írásos feljegyzésben mesélte el élményeit, s mindegyik hozzátette a személyes benyomásait is. A dolog addig burjánzott, hogy egy nagyhatalmú tanács döntötte el végül, mi a „hiteles” mi nem, s az így „kanonizált” szöveg szent könyvvé lett. A hely, ahonnan sose száll fel a köd szent lett, érinthetetlen. Megsejtették a két alak, vagy ahogy ők nevezték: „két minta” ellentétét is. Harcaik teljesen képzeletbeli leiratai vasos köteteket töltöttek meg, és kedvelt irodalommal lettek, de még más művészeteket is megihlettek...

Amikor kitalált a ködből, az teljesen váratlanul érte. Az még inkább, hogy a megszokott, háborús földi tájra érkezett vissza. Élvezettel szívta be a tiszta, köd-, és gázmentes levegőt. Senkit sem talált meg a társai közül. Miközben a parancsnokságot kereste a front mögött, megpróbált valami hihető magyarázatot kitalálni erre az egészre. Úgy kellene elmesélnie az élményeit, hogy ne kerüljön miatta kivégző osztag elé. Ám két dolgot nem látott előre: a „fekete nap” zűrzavara után senkit sem érdekelt hogyan maradt életben, és mit élt át, viszont megörültek neki hogy él, és sebtében kinevezték egy gyalogos alakulat parancsnokának. Kapott pihenőt, aztán az új embereivel indult ki a frontra. Befogta a száját. Minek bonyolítani a dolgot, ha egyszerű is lehet? A másik, a Norfolk 1915-ös iratainak rejtélye. A harcok szünetében olvasgatta a leveleket, növekvő döbbenettel. Megtudta belőlük, hogy a halott Norfolk Gallipolinál harcolt 1915-ben! Az utolsó, fel nem adott levélben a Norfolk arról a magaslatról írt, amit a rajz mutatott. Még azt is leírta, hogy szerencsájük van, amiért leszállt a köd a környéken!

- Szóval tényleg három éve meneteltek a ködben! - mormolta maga elé, az álarcába hitetlenkedve, ahogy a sűrű klórgázban ácsorogva várták az ellenséget, vagy a zuhogó esőben hallgatták a „kövér Bertát”, amint Párizst lövi. Az emberei azt hitték, hogy imádkozik ilyenkor... A magyarázatot, vagy legalábbis elképzelést, mit kerestek a '15-ös Gallipoli harcosok a ködben, és '18-ban hogy találkozhatott velük, csak egy újabb világháború után, élete alkonyán fog majd kapni. A maradék idejét ez után az fogja lekötöni, hogy megértse azt a ködöt, ami minden jel szerint átjáró volt egy másik univerzumba...

1918. november 11.

Azon az őszi hűvös, és kilátástalan napon a lövészárkok falához támaszkodva hallgatták az ágyúzást, a robbanások szakadó hangját, pislogtak a szemükbe ment földtől. A dörgés ki-ki hagyott, hogy időnként felerősödjön, aztán megint szörványossá váljon. Gépfegyversorozatokat sivitottak el a fejük felett, fröcsköltek a mellvéden. Néha elcsattant egy magányos lövés. Aztán újra összekeveredett az egész egyetlen zajmasszába. A háború egy nyugodtabb, szokásos arcát mutatta, „hétköznapi lövöldözés” így nevezték egymás közt. Vártak. Minden idegszálukkal, a zsigereikben érezték, a régi frontszolgálatosok kifinomult ösztönével, hogy valami történni fog. Mind, a „vén rókák” megtanulták már elviselni a várakozás feszültségét, a bármikor lecsapó halál közelségét. „Mindent meg lehet szokni!” Aki nem szokta meg, az meghalt, vagy megőrült mostanra. Lélekben felkészültek egy rajtaütésre, a közelharcra az ellenség árkaiban, és persze a halálra. A szuronyát tisztogatta. Új jószág volt, csillogó, egy halott kölyöktől szedte el. Hogy a sajátja hol lehet, arra igyekezett nem gondolni. Túl messzire vezetett volna, ha egy zárótűz mélyén kúksolva, a támadási jelre várva a ködbéli kalandjain kezd el töprengeni. A göcsörtös igyekezetéből, hogy kikapcsoljon, elszakadjon a múltból, és felkészüljön a parancs végrehajtására, a hirtelen beálló csend zökkentette ki. Úgy hullott a frontra ez a csend, akár a halottra a szemfedő. Szinte fojtogatta, alig várta, hogy újra meg-

szóljon valamelyik ágyú. A fegyverek azonban hallgattak, dőgletes, bénító csend terpeszkedett. Mindenki a fülét dörzsölte, olyan érzéssel, hogy váratlanul megsüketült. Tulajdonképpen megnyugtató lett volna, ha ez történik: a világ a megszokott módon pusztul tovább, csak te nem halod. Irány a hátország, a kórház. Aztán a némaságba léptek zaja hasított, fájdalmasan élesen ropogva, mint a hasadó szövet. Egyikük sem süket, a csend igazi. Egy tiszt tűnt fel, fiatal volt, zavartnak látszott, ő sem tudott mit kezdeni a némasággal. De volt még valami. Feltápáskodtak, ő pedig egy mozdulattal fel akarta tűzni a szuronyát.

- Pihenj! - vezényelt a tiszt. - Lazítsatok fiúk! Vége a háborúnak!

Végigmérte őket a hatásra kíváncsian. Csupa értetlen, döbrent arcot látott. Az ő keze lehanyatlott, kihullott belőle a sárba a bajonett. A tiszt sarkon fordult, és elment. A szájukat tátva bámultak utána. A csend, ez az újfajta csend, egyre mélyült, magába szippantva mindannyiukat, akár egy örvény. Önkéntelenül az órájára pillantott. A számlap 11 óra 4 percet mutatott. A béke első perceiben ott ácsorogtak szoborként, az immár felesleges árokban, és nem hitték el... vége a háborúnak!

1941. június 22. 03:01

...Isten segedelmével ezúttal a szovjeteknek lesz fekete ez a nap... inkább vérvörös, úgyis ez a kedvenc színük. Figyelte az emberei készülődését. A parancsot felolvasták. Guderian már egy ideje itt van. Mindig is sejtette, hogy nem lesz hosszú életű ez a nagy barátság, de az a kapkodó, kissé pánik ízű mód, ahogy átvezényelték a csapatát a csatorna partjáról ide, még őt is meglepte. Biztos volt benne hogy valami van e mögött. Az ide úton találkozott a régi nagy háborús bajtársával, Franz Stege-vel, ő mondta el neki bizalmasan, hogy a nyugati hadjárat idején különös figurákat kaptak el a Whermacht hátában, akik buzgón kaparták ki az ideiglenes táborhelyek elásott szeméjtét. Ezt nem értette. Mi a fenét akartak a szovjet kémei a szeméttel? Meg is kérdezte, de nem kapott érdemi választ. Amikor a határra érve tájékoztatták arról, hogy a túloldalra benyomulva nem kell számítania szögesdrótra, bunkerekre, sem más védelmi akadályokra, akkor újra kérdezett. Válasz helyett nyomatékosan megismélték: nem lesznek szovjet védművek! Ekkor megértette: a vörösök támadni akarnak, és nekik az a dolguk, hogy megelőzzék őket! Ettől kezdve csupán hadműveleti jellegű kérdései voltak. A felettesei értékelték ezt...

Xenothep

Sanya és Gabó újabb kalandjai - A Kaszáscsillag

Már ébredéskor tudtam, hogy halálosan beteg vagyok, de amint megláttam a fejem fölött az ablakban a csirkét, arra gondoltam, talán már meg is haltam. A hülye tyúk barátságosan kárálva kapirgálta az ablakpárkányt, én pedig Tarzant megszégyenítő üvöltéssel ültem fel az ágyban.

- Hess innen!

Ezt azonnal megbántam, mert a fejemben majmok hordája verte a tam-tam dobokat, így újfent éreztem, hogy közeleg a vég. A csirke sértődötten kotkodácsolva ugrott ki az ablakon hatalmas tollfelhőben, sóhajtva kászálódott fel az ágyból. Összeszedtem porhüvelyem, kitámolyogtam az udvarra, és a lóitató vályúba borultam fejfel. A hideg víztől reméltem a megváltást, és majd egy pernyi pancsikálás után enyhült a fejemben valamelyest a fájdalom. Amikor felnéztem, hogy levegőt vegyek, Dana szelíd ábrázata láthatam közvetlen közelről.

- Jó lovam... ha most arcon prüszkölsz, eladlak a vágóhídra...

A kanca hozzászólt már, hogy néhanapján az ő itatójában kezdem a napot, így nem különösebben zaklatta fel a dolog most sem. Vártam még egy percet, míg a Föld forgása stabilizálódott, akkor talpra kecmergtem, és visszakullogtam a házba. Édesanyám épp kijött a hátsó szobából, kezében apám szemüvegével. Amikor meglátott, keresztet vetett, majd a rontás elhárító jelet mutatta, végül az égre forgatta szemeit, és teátrálisan visított fel.

- Gabó, elsőszülött gyermekem, te méhemnek fura gyümölcse, szűzanyám, hát hogy nézel ki?

„Látná anyám kedves öcsémet” - gondoltam, de fennhangon csak annyit mondtam:

- Gyönyörűségesen szép jó reggelt kívánok, asszonyom!

- Neked is, fiam. Bár már majdnem ebéd. No, fogd ezt, és vidd apádnak! A csűr mögött van a traktornál.

Tyú, a traktor! Megígértük apámnak, hogy segítünk megbütykölni. Vágytam rá e pillanatban, mint mókus az erdőtüzzre. Átvettem a szemüveget, és szerencsétlen sorsom fölött elmélázva újra kiléptem a ház jótékony hűvöséből. A napfény pont olyan idegesítően nyilallt agyamba, mint az imént, sóhajtva lépdeltem a csűr felé. Annak az ajtaja épp kivágódott, a nyílásban Sanya jelent meg, és hülye vigyorral ordította:

- Dzsássz!

Az ajtó visszalendült, így pont telibe kapva testvéremet, aki hanyatt esett a szénában.

- Ha te mondd... - röhintettem, és benyitottam. Sanya a földön ült a fejét fogva, és homlok ráncolva nézett fel rám.

- Melyik évet írjuk?

- Nem t'om... te idefigyelj, én már a merevfrászt hoztam anyánkra, úgyhogy rajtad már nem fog meglepődni... húzzál befelé, és szedd össze magad! Úgy nézel ki, mint Guszti, a madárijesztő.

- Guszti elvitte tavaly a vihar.

Vállat vontam.

- Az csak súlyosbító körülmény.

- Aha... és mondd csak: mi a nevem?

- Na, takarodj befelé!

Felhúztam a szénából, belekócoltam hajába, hogy a törek nagy részét kiszedjem, de ez csak rontott az állapotán, úgyhogy a ház felé intettem.

- Csinálj kávé, és hozz vizet is!

- Hátadat ne vakarjam meg?

- Annyit mondok csak: traktor.

- Hubaz!... - kerekedtek ki a szemei, és futólépésre váltott.

Részemről folytattam a küldetést, átkalandoztam a rozsdáette hordók közt, majd a csűr sarkát megkerülve a gazosba vettem magam. Apám a kivénhedt traktor első kerekén ült szürke munkás ingében, meg kertész nadrágjában, és épp rágyújtott a pipájára. Imádtam ezt nézni, nagyon tetszett, ahogy előadta a műveletet. Már a gyufát rázogatta, amikor észrevettem.

- No. Létrejöttél?

- Üdv édesapám! Itt a szemüvege, anyám küldi.

Átvette tőlem, feltette, aztán előretolta az orra hegyére, és fölötte nézett rám.

- Öcséd?

- Amikor utoljára láttam, a ház felé igyekezett éppen.

Bólintott, én meg egyik lábamról a másikra állva vártam, hogy feladatot adjon. Franc tudja miért, de velem sokkal szigorúbb volt mindig. Amikor ezt mondtam Sanyának, méltatlankodva felelt.

- Hé, pont ugyanannyi pofont kapok, mint te!

- Igaz, de sokkal kisebbeket.

Ezen azután hosszan elvitáztunk, de bennem megmaradt a különös érzés, hogy apám engem kevésbé szeret. A feladat mindig az enyém, a dicséret meg Sanyáé. No persze, ezt a helyén tudtam kezelni, megvolt a magam baja amúgy is örökké. Életben kellett maradni a tanyavilágban egy modern korban, amikor a digitális tehének virtuális tejet adnak.

Apám felállt a kerékről, csontropogtatót nyújtózkodott, aztán a derekát tapogatva intett.

- Ha már úgy is itt vagy...

Kezdődik - gondoltam, de nem igazán bántam. Legalább gyorsabban telik az idő, amíg a másnaposság elmúlik. Apám a kezembe adott egy villáskulcsot, és a gépre mutatott.

- Bemészol, látsz egy csövet. Félig leszedtem, de az anyjának se akar lejönni.

- Megoldom - tüsténkedtem, és már bújtam is be a viszonylagos árnyékba. Amikor hanyatt fordultam, csak a traktor olajos alkatrészeit láttam, meg köztük az ég kékjét.

- Melyik oldalon? - kiáltottam ki.

- Bal felől.

Volt ott vagy hat cső, de nem kellett sokat keresgélnem, hamar megláttam, melyikre gondol. Beügyeskedtem a villáskulcsot a résbe, aztán fogcsikorgatva nekiláttam letekerni a rögzítő anyákat. Kettővel végeztem, épp a harmadiknak feszültem neki két kézzel, amikor hallottam, hogy apám megszólal.

- Üres lesz minden.

Nem voltam biztos benne, hogy jól hallok, a kezem megcsúszott az olajos szerszámon, így jól bevágtam a tarkómat a kerékagyba. Zúgó fejjel néztem ki a tengely fölött.

- Hogy mondja, édesapám?

Az öreg mellett guggolt, de nem rám nézett, hanem a meszeségbe, ami ez esetben a végtelen búzatáblát jelentette. Arcán különös, távoli kifejezés ült, szürkés-kék szemei megcsillantak.

- Azt mondom, üres lesz minden, ha Lidi elmegy.

Hangjának különös csengése volt, és eltelt vagy egy fél perc, mire rájöttem, hogy a sírás fojtogatja. Visszahúztam magam a traktor alá, és serényen dolgozni kezdtem. Még az hiányzik, hogy sírni lássam őt. Ő persze kibírná, de lehet, hogy én nem. Eddig

eszembe sem jutott a dolog, de most ismét kézzel fogható valóság lett. Húgom férjhez megy, és összeköltöznek Ferkóval.

- Hagyja el, apám, nem a világ végére mennek.

A csavar végre engedett, és én ismét bevágtam a fejem a kerékagyba. Meg se rezzenem, amúgy is majd szétesett az agyam, ez már igazán nem árthatott neki. Kilazítottam a csövet, aztán kimásztam a járgány alól. Apám már összekapta magát, elgondolkozva nézett a motorba.

- Ha ezzel kész vagyunk, mutatok valamit nektek.

Ettől kezdve meg sem szólalt szinte. Sanya megérkezett a kávéval, és volt olyan előrelátó, hogy cigit is hozott hozzá. Megkávéztunk hamar, aztán nekiveselkedtünk a munkának. Egy jó óra múlva Lidi jött szólni, hogy kész az ebéd. Amíg a ház felé poroszkáltunk, tünődve mormoltam.

- Vajon csirkepörkölt lesz?...

Sanya tarkón legyintett.

- Ezt ki ne ejtsd még egyszer a szádon!

Evés közben mindenki csendes volt, még a kutyám is nyugodtan várta, hogy sorra kerüljön, pedig általában addig nyüzsgött, míg már azon voltam, hogy a fejére borítom a maradékot. Sanya sokszor ugratott azzal, hogy a hatvan kilós eb valójában egy óriás uszár.

Amikor végeztünk, megköszöntem az ebédet, csettintettem a kutyának, és indultam vissza a csúrhöz, mert nem bírtam elviselni a nyomasztó hangulatot. Picur egy ideig elkísért, aztán másfelé vitte az őrzőjét. Sanya is érezte, hogy valami nem stimmel, még csak ki se akart gáncsolni.

- Te Gabó...

- No?

- Fel kéne vidítani a családot.

- Hajrá!

- Most komolyan! Aszintem, tökön szúrom magam ebéd közben.

- Gondolod, az felvidította volna őket?

Türelmetlenül legyintett.

- No de... örülni kéne, nem? Lesz lagzi, meg minden.

- Ja. Meg minden. Nem tudhatjuk, hogyan éreznek. Egyikünknek sincs gyereke. Hagyd el, majd túl lesznek rajta.

- Te se vagy éppen feldobva.

Sóhajtottam.

- Lidi egy tündér, jó, hogy hiányozni fog. De ez a dolgok rendje.

- Most marha bölcsnek tűnsz.

- Ne rongálj már!

Odaértünk a traktorhoz, végignéztam az alkatrészeken.

- Mondd, Sanya, nem fáj a fejed?

- Nem, remekül vagyok.

- Akkor te mész felülre.

Vállat vont, és felugrott a járgány elejére, én meg visszamásztam a motor alá. Sanya lenézett a cső helyén.

- Mit fogjak?

- A pofádat.

- Ne vicceskedj, bátyó! Innen pont le tudlak köpni.

- Rád borítom a gépet, kutya.

- Melléd ütök, meghalsz!

Így élcelődtünk egy darabig, aztán komolyan nekiláttunk a szerelésnek. Részemről hamar elakadtam, de Sanya kiségtett. Állati jó érzéke volt minden géphez, teljesen rábízta az irányítást, és tettem, amit mondott. Apánk jó egy órával később jött,

addigra már majdnem sikerült minden alkatrészt kiszerezni. Sanya megtörölte a kezét egy rongyban, aztán lehajolt a vizes palackért. Apánk ellenőrizte a munkát, majd intett.

- Jó lesz. Mielőtt kioldjátok a motortartó csavarokat, alá kell dúcolni, mert a fejetekre esik.

- Meglesz - bólintottam, a szemem sarkából nézve rá. Úgy tűnt, már rendben van, visszazökkent a kerékvágásba. Sanya a kerék mellé térdelt, adogatta a szerszámokat, és halkán súgta oda.

- Jobb kedve van!

- Biztos megtalálta azt a pálinkát, amit megmentettem előled tegnapi.

- Marha vagy, Gabó.

Vállat vontam.

- Jól van, igazad van. Add a huszonhármast!

- Felfogtad te egyáltalán? A húgunk tényleg férjhez megy!

- Persze, tinó. De ez mitől olyan nagy cucc? Nagylány már, és tudja, mit akar.

Sanya szenvedő arcot vágott egy pillanatra, aztán csak legyintett. Felvontam a szemöldököm.

- Most mit érzélgősködsz te is itt nekem? Komolyan, úgy csináltok, mintha meghalt volna.

Sanya fenyegetően emelte fel mutatóját.

- Ezt még viccből se! Mi van neked a szívedben? Kihűlt hamu?

Nekitámasztottam a fejem a keréknek, hogy most ne verjem be, aztán nekifeszültem a következő csavarnak.

- No, idefigyelj... Lidi a testvérünk, és jóban-rosszban együtt voltunk, vigyáztunk rá, meg megtanítottuk csúzlit csinálni. De felnőttünk, érted? Gyönyörű lány, nem élhet örökké az árnyékunkban. Ez a dolgok rendje. Egy nap majd neked is megakad valami leányon a szemed, és akkor majd én is bögiem teli a párnámat, hogy az öcsém már nem velem lopja a körtét, hanem a barátnője szoknyáján ül!

Sanya bólintott.

- Jó, igazad van. Ettől még azért felkavar a dolog.

- Ez is normális. De túl leszünk rajta.

A csavar fellazult, sóhajtván tekertem le, aztán kimásztam a gép alól, és megropogtattam a vállam. Apánk jelent meg, kezében egy-egy rövid gerenda darabbal. Nekünk nyújtotta, mi meg elkezdtük aládúcolni a motort. Amikor megvolt, fellazítottuk az utolsó csavarokat, és lassan a tákolmányra engedtük a tömböt.

- Kész - mormolta az öreg, aztán levette szemüvegét, beletűzte inge zsebébe, majd megdörzsölte ornyergét.

- Köszönöm, fiaim.

Felénk fordult, és elmosolyodott, amitől úgy húsz évet fiatalodott. Engem egészen lenyűgözött a jelenség, mivel ezt a mosolyt kizárólag akkor láttam arcán, ha Lidi mesélt neki valamit. Az öreg az égre nézett.

- Most menjetek, pihenjete egyet, aztán alkonyatkor keressetek meg!

Bólintottunk, aztán szinkronban fordultunk meg, és indultunk a ház felé. Sanya oldalba bökött.

- Láttad ezt, baz?

- Láttam, de nem hiszem el. Véniségére meglágyul az az acél szíve, úgy tűnik.

- Te, tisztelettel beszélj róla, mert hátba taszajtalak a gereblyével!

Farzsebemből előhúztam az igen megviselt cigis dobozomat, és csalódottan állapítottam meg, hogy üres.

- Tisztelem én... De nem hagyja magát szeretni, ezért nem is

erőlködöm. Én most úszom egyet, te meg fordulj fel bátran! – mondtam kedvesen, mire vállon boxolt.

- Gabó, akkora barom vagy néha.

Elvigyorodtam, aztán felpattantam Dana hátára, és a nyakára hajolva megsimogattam.

- Vágta, kis szívem!

Már a tanya mellett húzódo porban vágattam, amikor megtaláltak a könnyek, bosszúsán töröltem le őket kézfejemmel, és még nagyobb sebességre ösztönöztem lovam. Figyeltem trappolásának dübörgő hangját, halk horkantásait, most egyensúlyba került minden. Amikor a patakhoz értünk, Dana lenyargalt a töltésen, és csak ott fogta vissza magát kicsit. A nádasnál lefékeztem, és szeretettel simogattam meg az állat nyakát.

- Te vagy a legnagyobb szerűbb ló a világon – suttoztam a fülébe, aztán lecsusszantam széles hátáról.

- Bár a hátad marha csontos, ez tény...

Tudtam, hogy a nyereg nélküli vágatát még megérezem később, de most nem érdekelt, csak a víz hívogató látványát figyeltem. Leszórtam ruháimat, és lendületet véve elrugaszkoztam a partról. A víz kábítóan hideg volt, mint általában, de kitartottam, míg le nem értem a patak kavicsos ágyára, onnan felrugaszkoztam, és hápogva bukkantam a felszínre. Sanya a parton állt fújtató lóva mellett, éppen az ingéből bújva ki.

- Egyszer még megdöglepsz – bólintott felém.

Elvigyorodtam.

- Nem olyan hideg.

A fiú is meztelenre vetkőzött, aztán nekirugaszkodott, és tőlem úgy egy méterre vágódott a vízbe. Pont olyan hülye fejet vágott, amikor feljött, mint amelyet én vághattam, és kimeredő szemekkel nézett rám. Lefröcsköltem.

- Mi van, biometeor? Szívrohamod van?

- E-egy köszentnek is lefagyna a töke!

- Mégis utánam ugrottál.

- Hogy n-n-ne tarts puhának.

- Pedig az vagy.

- F-frászt!

Tempózni kezdett a túlsó felé, villámgyorsan utána eredtem, bár tudtam, hogy nem sok esélyem van. Sanya előző életében hal lehetett, nagyon gyorsan tudott úszni. Egy darabig fej-fej mellett haladtunk, de végül is leelőzött, és győzedelmesen fordult meg a túlsó parti sekélyesben.

- Csiga!

- Csak fáradt vagyok.

- Ja, persze, fáradt. Lajhár.

Kiléptem mellé a térdig érő vízbe. Két karját felemelve üvöltött fel.

- Én vagyok minden folyó királya!

- Egyél nádat!

Két kézzel löktem hanyatt, aztán a vízbe vettem magam, és úsztam az életemért. Félúton ért utol, hatalmasat a hátamra húzott tenyérrel, majd rohögve illant el mellőlem. Amikor én is partot értem, kimásztunk békésen legelő lovaink mellé, és lihegve dőlünk hanyatt a puha fűben.

- Eeez az igazi élet – sóhajtott Sanya.

- Egész nap traktort szerelni a kánikulában halál másnaposan, aztán meg hülyére verni egymást a patakban?

- Ja. Miért ne? Legalább lesz mire emlékezni az öregek otthonában.

Összerázkódtam.

- Hülye vagy, én soha nem kerülök oda. Inkább a lóitatóba ölöm magam.

- Tényleg, gondolkoztál már, mihez kezdesz magaddal?

Meglepetten fordultam felé.

- Ez kérdés? Apánk teli tömte a fejem, mindent tudok már a különféle növények lelkivilágáról, meg az állatok tenyésztéséről. A birkákkal már beszélgetni is tudok, alig van akcentusom. Nyilván itt maradok, mint hű segédje, és felvirágoztatjuk a Balázsa Tanyát. Részemről tökök fogok természetni, mert az nem harap.

Sanya mosolyogva könyökölt fel.

- Komolyan nem vágysz másra?

- Nem. Ugyan mire? Vessem be búzával a Holdat? Én nem vagyok olyan izgága, mint te. Szeretem az állatokat, főleg Danát, meg a cucut a tányéron, és jó érzés látni, ahogy szárba szökken a búza. Te más vagy. Te sokra fogod vinni.

Egészen elpirult, érdeklődve néztem. Legyintett.

- Ugyan, ne marhulj! A tiéd mellett lesz a tökföldem.

A fejem ingattam.

- Ne gondold! Neked, kedves öcsém, túl jó a fejed ahhoz, hogy hajnalban kapálj, vagy tehenet fejjél. Már kölök korunkban is jobb csúzlit csináltál, mint én. Az enyémmel eltaláltam egy tehenet két méterről, te meg lelőted a fa tetejéről a diót. Gépeket fogsz tervezni, mérnök leszel, de minimum hülyére keresed magad valami autógyártó multinál, mint sorvezető, egy technikumi végzettség-gel. Én meg majd állok a tökeim közt, és marha büszke leszek rád!

Nem ugrattam, és ezt pontosan tudta. A jó ég tudja miért, de bálványozott mindkét fiatalabb testvérem, én pedig roppant jól tudtam inspirálni őket. A nyomukba sem érhettem, viszont imádtam mindkettőt, és mellettük álltam mindenkor, mindenben.

Sanya az égre nézett.

- Alkonyodik. Ideje indulni.

Meg is száradtunk már, belebújtunk gönceinkbe, és felkapaszkoztunk türelmes hátasainkra. Visszafelé már nem akartam magam mögött hagyni a lelkemben dúló vihart, nem beszélve arról, hogy fáj mindenem, ahogy összevertem magam a traktor kerekei közt, aztán meg lóháton, így csak békésen ügettünk.

Amikor belovagoltunk a kapun, apánk az udvar közepén állt, jobbról mellette Lidivel, aki kedvenc macskáját tartotta karjaiban. Mindketten az égre néztek, aztán a zajra megfordultak. Lidi mosolyogva intett felénk.

- Gyertek ide!

Leugrottunk lovainkról, és melléjük álltunk. Apám végignézett rajtunk, szája sarkában különös mosollyal, aztán intett.

- Gyertek már közelebb!

Sanya, meg én közrefogtuk a lányt, apánk pedig mögénk lépve az égre mutatott vállam fölött.

- Nézzétek azt ott!

A nyugati égbolton hatalmasan és ragyogóan tündöklött fel az Orion, kicsit álmatagon néztem, amint vibrálnak csillagai. Apámat különös embernek tartottam. Végtelenségig gyakorlatias egyfelől, zord és magának való. Ugyanakkor nagy ritkán közel engedett magához, és mesélt dolgokról, amiket egyszerű eszemmel felfogni is alig bírtam. Ez is ilyen pillanat volt, bár egy szót sem szólt, mégis áhítatot éreztem. Láttam már a Kaszácscsillagot épp elég-szer, de most valahogy másnak tűnt.

Aztán, amikor megéreztem erős kezét vállamon, amint szeretettel megszorít, és magához ölelt mindannyiunkat, akkor megértettem azt is, hogy miért különleges most ez.

Mobil szerencse - A találkozás

Milton Gray

A következő hétnek is hamar vége lett. Bár igyekezett leplezni, egyre izgatottabban várta a szombatot. Mi lehet olyan különös abban, hogy egy memória kártyát visszajuttatott a tulajdonosának? Vajon mit tartalmazhatott az a lapocska? Na, és persze legfontosabb kérdés, hogy mit is fognak bemutatni? A memória kártyát? Szombatra virradó éjjel szinte alig aludt valamit. Nem hogy rém álmai voltak, de még álom sem jött a szemére! Már pirkadatkor a fürdőszobai tükör előtt simogatta frissen borotvált arcát, és bosszúsán próbálta a hajszárító meleg levegőjével jobb belátásra bírni azt a komisz hajtincsét, amely minden áron a homloka fölé kunkorodott. Valamivel később, amikor kiszaladt a félig sem telt szemetes vödörrel, meglepetten állapította meg, hogy az utca mennyire kihalt szombaton „délelőtt félhétkor”.

Az indulásig hátralévő idő valahogy nem akart múlni, pedig az újságot is oly lelkesen forgatta, mint ebben az évben még soha. Bár, ha valaki rákérdez a tartalmára, hát, komoly fejtörést okozott volna. Kétszer is kiment a garázsba. Először megnézni, hogy az este lekapcsolta-e a villanyt, másodszor pedig azért, hogy utoljára ráfordította-e kétszer a kulcsot. Felesége, Martha, egy ápolónő türelmével figyelte, és próbált mindenben kedvére tenni. Lassan eljött az ebéidő, és a majonézes rántott gombafejek feloldották feszültségét. Jóllakott bágyadtsággal roskadt foteljébe. A televízió távirányítójával babrált egy kicsit, aztán a National Geographic csatornáján, a Serengeti Nemzeti Park távolba vesző síkságán vágató antilopokkal, bivalyokkal és zebrákkal tudata az álmok világába révedt.

- Karl! Karl drágám! - ébresztgette Martha, óvatosan simogatva arcát.

- Igen! Huh! Hát nem elaludtam? - nyújtotta ki lábait óvatosan Karl.

- Készülnünk kell, mindjárt itt van Waldheim!

- Mennyi az idő?

- Két perc múlva egy óra.

- Akkor bizony készüljünk!

Jürgen Waldheim pontosan érkezett. A sötét metálzöld Audi A8-as méltóságteljesen, hangtalanul gördült a kocsíbeállóra.

- Karl! Vendégünk van! - szólt be a szobába Martha.

- Jövök!

Az előszobaablak függönyének résén figyelte az érkezőt. Az autóból fiatal kora ellenére őszülő férfi szállt ki. Egy pillantást vetett a házra, majd visszahajolt és kiemelte kabátját. Gyors mozdulattal vállára vetette, belökte a kocsí ajtaját és elindult a bejárat felé.

Martha a második csengetés után nyitott ajtót.

- Jó napot kívánok! Jürgen Waldheim vagyok! - és kimért mozdulattal kezét csókolta.

- Jó napot! Martha Martin! - köszönt vissza apró fejbiccentéssel,

majd Karl felé mutatott. - A férjem, Karl Martin! Kérem, jöjjön be!

- Tiszteletem Martin úr! Hát eljött a találkozás pillanata.

- Üdvözlöm! Karl Martin - és kezét nyújtott. - Igen. Már én is nagyon vártam. Annál is inkább, mert fogalmam sincs, hogy mi az a nagyon fontos dolog, ami rám - Marthára pillantott -, pontosabban ránk vár!

Jürgen Waldheim titokzatos mosollyal hol Karlra, hol Marthára nézett, de nem válaszolt. A hirtelen jött csendet végül az asszony törte meg.

- Megkínálhatom egy kávéval, Jürgen? Ugye szólíthatom így?

- Megtisztel vele, asszonyom, de kávé, köszönöm nem kérek. Lassan indulnunk kellene, mert egy társaság vár ránk. Önök nélkül nem kezdődik a rendezvény.

- Még mindig nem tudhatom, hogy miről van szó? - próbálta Karl tovább faggatni vendégét.

- Ha kérhetem, legyen meglepetés. Ígérem, nem fogja bántani!

- Ha nem, hát nem. Kis türelmet kérünk, rögtön kész vagyunk. Szabad? - nyújtotta kezét, s miután a fogásra akasztotta vendége kabátját, a nappaliban álló vastagon párnázott barokk fotelhez vezette.

- Foglaljon helyet!

- Köszönöm.

Karl felsietett az emeletre átöltözni. A nadrágszíjat kényelmesen tágra csatolta, az öltöny zakóját viszont kigombolva hagyta. A nyakkendővel bibelődött egy kicsit, mert a csomó sehogy sem akart háromszögletűre sikeredni, de mire Martha végzett a fürdőszobában, már Waldheimre segítette fel a kabátot. Kifelé menet visszapillantott, hogy nem maradt-e bekapcsolva lámpa, a TV, majd gondosan kettőre zárva a bejárat ajtaját elindult Waldheim és Martha után. Az Audi szokatlanul kényelmes tere és a légfrissítő kellemes illata annyira lekötötte figyelmét, hogy észre sem vette, amikor kifordultak az utcára.

Az út Stuttgartig alig negyed óra volt. Az Ibis Hotel előtt, a számukra fenntartott parkolóban álltak meg. A Marienplatz lombja vesztett fáinak ágai között a feltámadó novemberi szél suhogott, a végállomásra beálló fogaskerekű fékeinek csikorgása és ütközőinek csattanása elnyomta a teret körülölelő utakon haladó autók hangját. A hotel bejárata előtti négy lépcsőt Waldheim fiatalos lendülettel vette, majd bevárta Karlékát. A recepciónál rövid időre megálltak, míg néhány szót váltott az egyik alkalmazottal, majd az első emeleti konferencia teremhez vezette vendégeit.

- Odabent néhány barátom várja érkezésünket. Valójában most kezdődik a meglepetés. Minden rendben, Martha, Karl? Mehetünk?

- Igen, azt hiszem. Mehetünk - válaszolt Karl, Martha beleegyező pillantásától kísérve.

Vidd el, drótmadár

T. Bálint

Vidd, drótmadár, a kőbe vésett üzenetet, hogy szörnyű az élet! A régi szerelem fekélye még bennem él. Ráfonódik a karomra, mint holmi ocsmány kígyó, és feltépi a vénámat, mérgét belém csepegteti. A vér szerteviszi a halált, ami végül az agyamba ér.

Megfeszít a szomorúság. Csak egy menekvés van, a bódulat, ami felidézi az letűnt örömet és csillapítja a fájdalmamat, de feloldozást nem ad.

Lír Morlan

„Holt mesékből vén bazár”

Az apró üzlet a Green Street egyik házának alsó szintjét foglalta el. Bár kétháznyira volt egy cukorkabolt és a szembeni oldalon nem messze egy játékbolt, így az antikvár- és könyvárus nem bonyolított túl nagy forgalmat, de Mr. Jonesnak eszébe sem jutott, hogy elköltöztesse. Itt állt már több mint száz éve, az öreg Jones dédapjának idejében, és azóta apáról fiúra szállt az üzlet. Kitarottak, bármilyen idők jöttek, és nyitva volt minden hétköznap, függetlenül attól, hogy odakint ködös, esős, szürkés borongás nyomasztotta a járóelőket, vagy kellemes tavaszi napsütésben árulta virágait a kedves kis Lucy kosárkájából.

Ezen a délutánon mindössze három vásárló volt. Az egyik Mrs. Keller a szomszédból, aki hatéves unokájával tért be, hogy új mesekönyvet vásároljanak. Fél órán át nézelődtek, a kislány végiglapozta az általa elérhető polc könyveinek minden lapját, míg a nagymama recepteket cserélt Mrs. Jones-szal.

Később Mr. Jones eladott néhány könyvet egy fiatalembernek. Mint megtudta, nemrégiben költözött a környékre. Másodszer, vagy harmadszor járt az üzletben, és afféle fantasztikus történeteket keresett. Mostanság keletje volt az ilyesminek, és Mr. Jones, bár nem kedvelte az ilyen olvasmányokat, tartott belőle készleten. Az ifjú a Frankensteinet kívánta megvenni, és Mr. Jonesnak sikerült eladnia még egy-két kötetet a kevésbé ismert, de egyre népszerűbb amerikaiaktól, Poe-tól. Örült neki, hogy most már nem az ő boltjának polcain porosodik tovább.

Az utolsó vásárló egy fiatal lány volt. Szerelmes verseket keresett, és fizetéskor elpirult, amikor az öreg asztalára tette a kiválasztott kötetet. Mr. Jones biztos volt benne, hogy a kishölgy szülei nem tudják, merre sétál, és jó ideig a párnája alatt rejtegeti majd új szerzeményét. Az első érzelmek. Évek múlva biztosan mosolyogva emlékszik majd erre az időszakra, és talán férjes asszonyként is ott áll majd a polcán a kötet, amit most vásárolt.

Nyugalmas délután volt. A bolt hatkor bezárt, és Mr. Jones végre elővette az asztal alól a barna dobozkát, ami néhány órája érkezett. Lassú, öreges mozdulatokkal bontotta le róla a csomagolást, ráncos keze megrándult, ahogy a régi, finoman díszített bőrkötéshez ért.

Órákig ült, olvasva, csodálva, nézegetve legújabb kincsét. Nemrégiben vette egy aukción, és ahogy meglátta, azonnal tudta, hogy meg kell szereznie. Most, elnézve a régies szöveget, a finom vonalakkal húzott és díszesen festett illusztrációkat, az arany berakásokat és az aprólékosan kidolgozott miniatúrákat, úgy érezte, kétszer ennyi pénzt is megért volna. Pedig Mr. Jones nem volt gazdag. De két szerelme mindennél többet ért, a családja és a könyvek.

Soha, egyetlen pillanatig sem gondolta, hogy más életet választana, mint örökölt sorsa, az apró boltocska, és soha, egyetlen pillanatra sem bánta meg. Az üzlet mögött apró műhelyt működtetett, ahol régi könyveket restaurált, mielőtt kikerültek volna a polcokra, hogy valakit éppen olyan boldoggá tegyenek néhány órára, ahogy őt magát.

A lámpás fényében sejtelmesen csillogott az aranyozott iniciálé, és az öreg boltos nem volt képes elvonni róla a tekintetét. Mintha ő és a szavak összekapcsolódtak volna fénylő, erős, eltéphetetlen fonalakkal, és minden betűnek, minden szóknak, minden mondatnak, sornak és történetnek ragyogó tükörlenyomata ott maradt volna csodára áhító lelkek fényes lapjain. Régi, elfeledett és sosem ismert mesék szőtték be elméjét, és keltek életre a lapok által, ahogyan az öreg, reszketeg ujjak óvatos érintéssel követték a sorokat, és a rövidlátó szemek a meghatottság könnycseppjeit

engedték végiggördülni a pergamenszerű, sápadt arcon.

Mrs. Jonesnak háromszor kellett felhívnia a figyelmet arra, hogy készen van a vacsora, míg férje végül nagy nehezen felemelkedett karosszékéből. A könyvet kinyitotta egy gyönyörűen illusztrált oldalnál, hol a tündérkirálynő érintésétől életre kelt a téli álmodó erdő, ahogy az anya gyengéd érintésétől felébred gyermeke. Hosszasan nézte ezt az oldalt, majd kincsét magához öelve nehézkes léptekkel a bolt kirakatához sétált, hogy elhelyezze azt a fő helyen, a középpontban, ahol mindenki megcsodálhatja.

Lassan, araszról, araszra kúszott egyre közelebb és közelebb a kirakat üvegéhez, mintha minden egyes újonnan megtett millimétert fel kívánna melegíteni az utca kövezetén, mielőtt továbbhalad. Végül elérte. A falon kúszott felfelé, majd az üvegre tapadt, édes, ezüst csillogással omolva szét rajta: a holdfény.

A kirakati könyv arannyal díszített betűje felcsillant, majd mintha magába szívná a sápadt holdsugár minden energiáját, felragyogott. Kékes derengés terjedt szét a lapon, és mint életre kelt éji látomás, táncolni látszottak a betűk. S mintha tündérport hordott volna fel láthatatlan ecsettel a nagy égi ezüstgömb a lapra, a kacskaringós vonalak valóban kiemelkedtek, és suhanva a bolt sötét magányában középre táncoltak, furcsa, elfeledett nyelvű írássá állva össze a légben.

Talán csak álom volt, láthatatlan, rejtőző holt lelkek múlandó álma, talán varázslat, mely századok mélyéről ébredt titkos erők által, de lehet, hogy csupán látomás, melyet a bolt sötétjének és a kinti holdfénynek egymáshoz simuló, reszketeg, bájos tánca idézett, de a kék derengés lassanként átterjedt a bolt minden könyvére, és a borítók szorításának bilincseiből szabadulva kiáramlottak az áttetsző, fénylő szellemek.

Zsongott a bolt éjjele, Csipkerózsika várta ébresztő csókját, és a Mostoha almájával kacéran intett, sápadt szellem sűgött ősi ódát egy haldokló fülébe, biztatva még egy végső lépésre, filozófus zengte dicső eszméit, mielőtt az érdektelenség a porba sújtotta, és fej nélküli lovas nyargalt keresztül a falon, miközben mindük fölött ott lebegtek a kéken izzó sorok, áldón-átkozón osztva pillanatnyi-öröklétet írott hőseinknek.

Angyalfehér ragyogással fátyolszerűen omlott alá a bolt faláról a „távol”, és zúgó, égkék vízesések, hősín felhők közé nyúló, eozinzöld bércek, sosem látott álomtengerek fénylettek, villantak, és tűntek el a semmiben.

Arany port hullajtva maga után apró tündér röppent egy polcra, és halovány, alig életszerű színében nyíltak ki lába alatt a könyvszekrényre felkúszó, gyorsan növvő indák levelei. Kürtszó rikkant, és fénylő páncélú lovagok vágattak át a boltban, lelesújtva kardjukkal, szerteszét szórva róla a vérpermetet, mely aláhullva kígyók ezreit szülte, hogy smaragd ragyogással tűnjenek el a bútorlábak homályba burkolt, füst-barna fakóságában. Csillámlóan hullott alá ezer csillag fényétől ölelve egy hatalmas tűzmadár, és lobbant lángra pillanatnyi vakságba borítva a boltot, hogy aztán a csivitelő-csevegő fénylő-meseáradat újra átvegye uralmát az éjszakán.

A felirat pedig ott izzott minden „létező” felett, akár egy isteni átok, egy ősi varázslat pokoli bélyege, átvéve az uralmat, felborítva a rendet, és feltörve századok zárjának pecsétjét.

Az ajtó nyílt, és lámpással a kezében Mr. Jones állt ott meglepetten, arcából kifutott a vér, ahogy a boltjában tolakodó alakokat nézte. Ismerte mindet. Képzeteinek legjobb barátai, titkos családtagjai, játszópajtásai voltak egész életében, de most, hogy itt álltak vele szemben, karnyújtásnyira, áttetszően lebegve,

vagy teljesen hús-vér testet öltve, csodaváró, álomlátó elméje hitetlenséggel telt meg. Kezébe megremegett a lámpás, és a zárt üveg mögött mintha eleve veszített harcot vívott volna a lobbanó, halovány fényű kis lángocska az álmok sötét rémeivel.

Az írás a levegőben felragyogott, és halott, hideg, csontreccsenésre emlékeztető hangon mintha megelevenedett volna a szöveg, halk suttogással újabb és újabb hangok csatlakoztak hozzá, míg végül hangtalan üvöltő kórossá erősödve fekete masszaként ragacsosan borította be a férfi minden érzékét.

A lidércek fénylő lüktetéssel áramlottak körülötte, egyre közelebb és közelebb lebbenve-táncolva-sodródva hozzá...

Három hét telt el. És a könyvek mindegyike lassanként dobozba került, hogy megkezdje útját az ismeretlen jövő felé. Azon a reggelen Mrs. Jones holtan találta a férjét a bolt padlóján. Fiúk, az egykor ifjabb, de mára – maga is apa lévén – idősebb Mr. Jones

nem kívánta átvenni az üzletet. Sosem vonzotta a családi vállalkozás, és közepes áron túladdott a bolt, és a könyvtáron már a temetés előtt.

Az utolsó dobozt lezárva Mrs. Jones elmorzsolgott egy utolsó könnyecseptet, férje, a bolt, a felmenők és saját életének elmúlt ötven évét temetvén. Mennyi emlék, mennyi szép pillanat, és mennyi remény tűnik most el végleg, ahogy a lezárt dobozba kerül több élet munkájának utolsó darabja is.

Szívroham. Ezt mondták. De Mrs. Jones nem hitte. Azóta is úgy látja a férjét, ha lehunyja a szemét, mint akkor reggel, szegényes otthoni köntösében a földön. De az arca nem tükrözött semmiféle fájdalmat, biztos haláltól való rettegést. Szébb volt, mint ifjú éveiben, amikor beleszeretett, szébb, mint az esküvőjük napján, vagy amikor gyermekével játszott. Békés volt és boldog, olyan, mint aki csodára lelt, éppen olyan, mint amikor szeretett könyveibe merült olvasva, elmélázva, a lapokat simogatva...

(a cím idézet: E.A. Poe a Holló ford. Tóth Árpád)

Csodák nélkül

Az Ég a Földig ért,
Szűz áldozatra várt.
A Föld egy lányt ígért,
Levágta szép haját.

Felhő ölelte át,
Kegyelmet nem remélt.
Hisz nincsenek csodák...
S a Föld az égig ért.

CrazyMom

El ne olvasd!

C s a k b á m u l t a z o l v a s ó
Nézte rendületlen
Mi lesz e vers értelme
Itten.
Kérem szépen - mondta
Az író -
Ne várjon túl sokat
Akár egy bírót!
Ne nézzen rám így
Kedves írórtárs!
Néha előfordul
ihlet
Nincs
téma
Nincs...
De mégis csak
Rászedtem,
Hogy elolvasta
Így is a versem

(most olvasd alulról fölfele)

A. G. Stone

Lélek-habkő

Lélek-habkővel dörzsölöm le
a lerakódott rosszat,
mi egykor taszajtott a rögbe,
ma már küzdő mámort ad.

A belső tisztítás nesztelen
indul, majd egyre vadul,
lanyha csobogásból esztelen
centrifugába sajdul.

Majd a csönd patakjába csitul
a tisztát súgó múlt-rongy,
immár méltó ruhává simul
a szerepként viselt gond.

Bőröm alatt zsong a hős szappan,
nemrég-éltem kintusás;
most érzem át, mi halhatatlan -
sejtem lett a tisztulás.

Lélek-habkövem észrevétlen
olvadásba nemesül,
majd a jelenre ébredésben
jövő részemé szenderül.

Csillangó

Az ember, aki elvesztette az árnyékát

Halljátok mesémet, csavargó félistenek!
Odafenn jártam, hol a végtelen
Spirál karokkal szórja ezüstjét
A kietlen éjsötétbe.
Kalandoztam új világok bíbor fényében fürödve.
Elém tárult az ismeretlen gyönyöre,
S életet loptam az azúrkék óceánnak,
Míg szorosan magamhoz öleltem a szférák zenéjét.
Elveszttem bennük, s lehántott anyagom dobtam
A kihunyó csillagoknak.
Magam voltam a zabolátlan messziség húrjának rezdülése,
S elhagytam, mert már nem kellett az árnyékom,
Hű társam, kit odaadtam egy homokszemnyi
Szerelemért.

edwardhooper

Bukás

Most nincs nap az égen,
Se Hold, se láng.
Hogy mi vár az úton,
Már nem látom tovább.

Magam vagyok csak,
Égre hulló fény.
De nem tudok szólni,
S így a sötét lebír...

Kétvirág

Teljesített fogadalom

Az elmúlt öt évben minden szilveszterkor megfogadtam valamit, de sosem sikerült betartanom, rajtam kívül álló okok miatt.

Most viszont, mikor végre itt állok a kis ház előtt, félek megtenni a következő lépést. Félek bekopogni a szülőanyám házának ajtaján.

Évekig húzódó kitartó nyomozás árán jutottam el idáig. Amíg édesanyám – az, akit én az igazi anyámnak tekintek – élt, nem akartam belefogni, mert tudtam, fájna neki, ha látná. Még három éves sem voltam, mikor magához vett, dacolva a férjével, aki nem akart egy örökbefogadott gyereket a sajátjuk mellé. Néhány hónappal az érkezésem után szerencsére megváltozott Jack véleménye, és így boldog családban nőhettem fel. Ezeket persze csak édesanyám elmondásából tudom.

Már elmúltam tizenhét, mikor anyu mindenbe beavatott. Szerette volna, ha tisztában vagyok a múltammal. Eleinte dühösnek éreztem magam, és haragudtam az egész világra. Nem akartam elhinni, hogy ők nem az igazi családom, hogy nem tartozom a szüleimhez és a nővéremhez vér szerint. Aztán nem sokkal később megnyugodtam, és rájöttem, valójában ők a családom, akárki is hozott a világra.

Ennek már tizenhat éve. Azóta sajnos mindkettejüket elvesztettem, már csak Sally, a nővérem maradt nekem, de továbbra is úgy szeretjük egymást – vagy még jobban is –, mint az édesestvérek.

Az ő beleegyezésével kezdtem el kutatni a biológiai szüleim után, és most, öt év kitartó keresése után, itt állok egy ház előtt, ahol minden bizonnyal az a nő él, aki kisgyerekként eldobott magától. A derekamig érő fehér fakerítés itt-ott megkopott, de a házon és a kerten is látszik, rendben tartja a tulajdonosa.

Már épp nyitnám ki a kaput, mikor a ház mögül sikítás hallatszik, és három, nagyjából hat éves kislány rohan felém. Rólam azonban tudomást sem véve, hangos nevetéssel kergetőznek kicsit a ház előtt álló fenyőfa körül, aztán ismét eltűnnek a ház mögött.

Lassan, óvatosan nyitom ki a kaput, és minden lépés után megtorpanva lépdelek el az ajtóig. Nagy levegőt véve nyomom meg a csengőt, és feszülten várok.

– Csend legyen!

Az ajtó tompítja a hangot, mégis érzem rajta a kedvességet, és a szigornak szinte minden hiányát. Édesanyámra emlékeztet, aki még szidni is képes volt úgy, hogy közben éreztem szeretetét.

Az ajtó végre kinyílik, és én döbbenet bámulok a küszöbön álló nőre, aki hasonló hitetlenséggel az arcán néz engem. Fiatalabb, mint amilyennek képzeltem. Hullámos, sötétbarna hajába alig néhány kósza őszülő szál vegyül, mélybarna, kíváncsian csillogó szeme lassan elfátyolosodik.

– Georgina – suttojga a nevem.

– Mary anyu, ki ez a néni? – kérdezi az egyik kislány félszegen.

– Valaki, akivel már nagyon régen nem találkoztam – mondja halkán.

Azt hittem haragudni fogok rá, de ahogy a szemébe nézek, csak arra vágyom, megtudjam: miért?

– Bejössz? – kérdezi bátortalanul.

– Azt hiszem – felelem hasonló bizonytalansággal.

Ellép az ajtóból, és szélesre tárja előttem. A ház rendezett, mint az udvar, bár néhány javítani való apróságon megakad a szemem – nem csoda, hisz lakberendező vagyok. Elindult előttem, én pedig követem őt a konyhába.

– Tölthetek valamit? Teát vagy üdítőt?

– Egy kis tea jól esne, köszönöm.

Érdeklődve figyelem, és abban, ahogy a teáskanna tetejét megtartja, magamra ismerek. Nem elég a szembetűnő külső hasonlóságunk, még pár mozdulatunk is szinte egyforma. Nem gondoltam, hogy ilyen tényleg létezik, de kénytelen vagyok elismerni, le sem tagadhatnám az anyámat.

– Van egy kis sütemény, Mary anyu? – szalad be a konyhába a három lány.

Biológiai anyám arcát betölti kedves mosolya, majd az egyik kislány kezébe nyom egy tálat.

– De most aztán sipirc mesét nézni, és jók legyetek ám! – fenyegeti meg őket az ujjával, de szemében csak a szeretet látszik.

A három kislány kacagva szalad a nappaliba, aztán elcsendesednek.

Percekig csak nézzük egymást, én zavartan forgatom kezem között a csészét, ő pedig többször is megszólalna, de mégsem teszi.

– Miért jöttél? – töri meg végül a csendet. – Mármost, nagyon örülök neked, csak nem értem – hajítja le a fejét.

– Válaszokért – felelem egyszerűen, de hangom gyengébb, mint általában.

– Miért most?

– Mert most találtalak meg. Amíg édesanyám élt, nem kerestelek.

Az „édesanyám” szó hallatán megrázkódik kicsit, de tartja magát.

– Jó dolgod volt, ugye?

– Nagyon. De akkor is tudni akarom, miért dobtál el.

Hangomban nincs vád, pedig azt hittem, tele leszek keserőséggel. Ő viszont hallgat. Sokáig csak hallgat maga elé meredve, aztán csendesen mesélni kezd.

– Tizenöt éves voltam, mikor terhes lettem. El akartalak vetetni, de az apád szülei nem hagyták, magukhoz vettek veled együtt. Túl fiatal voltam, nem akartam anya lenni, ráadásul apáddal állandóan bulizni jártunk, és semmit nem vetettünk meg, ami feldobta a hangulatunkat.

Sejtettem, jócskán finomítja a történetet, de nem haragudtam ezért. Így is felkavarodott a gyomrom.

– Miután megszületted, apád szüleire bíztalak, és éltünk tovább, ahogy tetszett. Néha megálltam az ágyad mellett, és gyönyörködtem benned, de nem tudtam mit kezdeni veled. Úgy gondoltam, jó helyen vagy a nagyszüleidnél. Aztán egyre többször sírtál, de nem értettem, miért, míg végül egyszer megláttam, hogy a nagyanyád üvöltözik veled és rángat. Azt még bódult fejjel is felfogtam, hogy neked nem jó így. Aznap éjjel megfogtalak, kisurrantam veled abból a házból, és elvittelek az intézetbe. Reméltem, jobban jársz így, mint ha velünk maradsz.

Észre sem veszem, mikor csordul le az első könnycsepp az arco-

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

mon. Felelőtlenül viselkedett, de aztán mégis megpróbálta helyrehozni a dolgokat.

- Tulajdonképpen megmentetted - suttogom, mire könnyes szemmel rám néz.

- Hát nem haragszol?

- Azt hiszem, nem - felelem némi habozás után.

Lassan felállok, megkerülöm az asztalt, és megvárom, hogy ő is felemelkedjen a székről. Hosszú ideig nézzük egymást könnyes szemmel, aztán ő az, aki nem bírja tovább, és megölel.

- Évekkel később, mikor már kitisztult a fejem, elhagytam apádat, és visszamentem az árvaházba, de már nem voltál ott - mesél tovább, miközben a hátamat simogatja. - Azt mondták, örökbe adtak, mert én lemondtam rólad. Hiába próbálkoztam, nem adtak ki semmilyen információt. Ekkor döntöttem el, nevelőszülő leszek, és ahány gyereknek csak tudom, biztosítom a törődést. Ők már a

második kis csapat, akiket magamhoz vettem.

Ellépek tőle, és meggyötört arcára nézek. A szomorúság lassan eltűnik a szeméből, és reménykedő boldogság veszi át a helyét.

- Annyira örülök, hogy megkerestél.

- Én is - mosolyodom el.

Elvesztettem az édesanyámat, de talán lehet egy másik. Ezt nem sokan mondhatják el magukról. Még beszélgetünk egy darabig, de indulnom kell. Miután telefonszámot cserélünk, anyám a kapuig kísér.

- Nemsokára megint eljövök - ígérem. - És elhozom az unokáidat is.

Anyám megölel, és a boldogság könnyeivel szemében búcsút int. Tudja, amit én is: hamarosan újra találkozunk.

Lylia Bloom

4. Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház pályázat - Bosszorgányos

Közhírré tételük, hogy a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház kihirdeti a következő - immáron negyedik - novella pályázatát, melynek címe: **Bosszorgányos**.

Nevezési díj: nincs.

Megvesztegetési díj: a szokásos, de legyenek aktívabbak

Feltételek:

1. Feltétlenül szándékodban álljon írni egy novellát.
2. Ami hozzávetőlegesen minimum 4444 és maximum 14444 karaktert tartalmazhat (szóközzel együtt).
3. A novella kizárólag csak fantasy, sci-fi, vagy egyéb lehet. Esetleg valami más ezen kívül.
4. **Pályázhatnak:** Magyarországon és jelenlegi határainkon túl élő magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal. (Egyéb diszkriminatív kikötés nincs, tehát szerepelhet az írásban akár vörösszemű, inhuvelygyulladásban szenvedő vegetáriánus jegesmedve, vagy mélynövésű kopaszodó mellékszereplő is.)

5. A beküldött novellának kapcsolódnia kell a pályázat címéhez (**Bosszorgányos**). A hogyan a szervezőbizottság az írók fantáziájára bízta. Mindenesetre egy darab bosszorgány vagy boszorkány legyen benne, különben az elkövető felnégyeltetik, mocsárba dobattatik, és gyíkká változtatják!

Beküldési határidő: 2014. 08. 01. 0 óra 2 perc.

A novellákat a craz@freemail.hu címre lehet beküldeni. A csatolt file tartalmazza a szerző nevét és a mű címét!

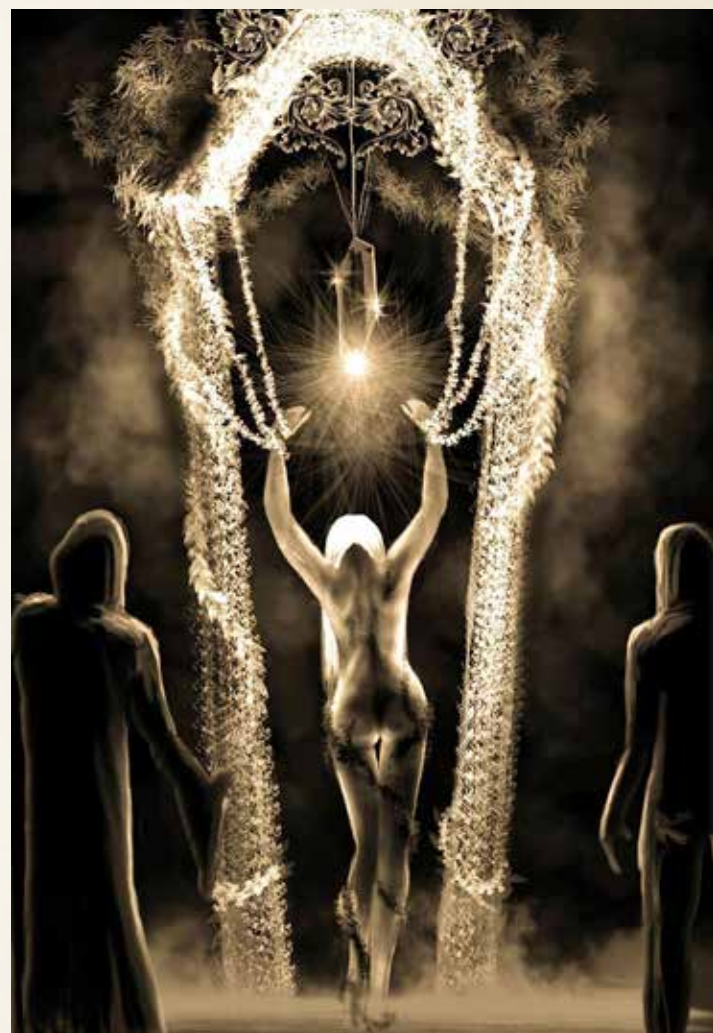
Díjazás:

Az első három novella jutalomban részesül, emellett felkerül a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház könyvtártermének egyik, külön e célból portalanított polcára (a villámpályázatos, a sárkányos és a Régi-új nyertes művek társaságába).

A szervezőbizottság fenntartja a jogot, hogy kellő számú és minőségű novella beérkezése után különféle különdíjakat is kitaláljon.

Emellett bárki csatlakozhat szponzornak, újabb díjak felajánlására.

Amúgy meg a nyerteseknek most is jár a nyomtatott megjelenés tiszteletpéldánnyal.

100 éve történt: A modern kor, a huszadik század véres nyitánya – Szarajevo, 1914. június 28.

HomoErgaster

Ezen a napon hét fiatalember – heten mint a gonoszok? – akiről mindent el lehet mondani, csak azt nem hogy vérbeli profik indultak neki, hogy megváltoztassák a világtörténelmet. Ők ennek abszolút nem voltak tudatában. Mindenfelét gondolták, ami leginkább az anarchizmushoz, és a terrorizmushoz állt közel, de az eltervezett tett következményeivel azonban nem voltak tisztában. Zavaros fejű amatőrök voltak.

Két csoportra oszlottak, 3-3 fős „trojkák” és egy összekötő személy. Nagy hevülettel esküdtek össze, de a fegyverekhez nem nagyon értettek. Amikor megkapták a négy Browning pisztolyt, tartalék tárrakkal, és hat bombát, kénytelenek voltak lögyakorlatot tartani. Egy fatörzsre lövöldöztek, de mozgó célpontokra nem gyakoroltak. A bombák működési elvét is elmagyarázták nekik, de ennek, az események a tanúi szerint, nem sok foganatja volt. A pisztolyokon, és bombákon testvériesen megosztották. A fegyverek mellé mindenki – egyiküket kivéve – kapott egy kevés papirosba csomagolt ciánt, hogy öngyilkosok lehessenek a merénylet után. Az összeesküvők jól ismerték a trónörökös útitervét, csak el kellett olvasniuk a sajtót ehhez. Jól illusztrálja a terrorizmus előtti boldog békeidőket, hogy az egyik merénylő egy detektívtől kérdezte meg, melyik autóban utazik majd Ferenc Ferdinánd.

Az első kocsiba magas rangú tisztak, a másodikban a polgármester, a harmadikban a főhercegi pár, a negyedik-ötödikben pedig a kíséretük utazott. Fél tizenegy körül a lassan haladó járművek elérték azt a helyet, ahol az első merénylő várt. Nem történt semmi, sőt a következő ponton sem! Hogy miért mondtak csődöt, azt többféleképpen magyarázták. Állítólag Cubriovic nem ismerte fel a trónörökösöt, aki fényképen mutogattak neki előtte. Ő volt az egyetlen akinek sikerült megszöknie, és később azzal indokolta, amiért a bombát egy bokorba dugva elfutott, hogy megzavarta a hercegnő jelenléte, akiben nem akart kárt tenni. A 19 éves Cabrinovic volt a következő. A bomba mellett döntött. De valami hiba történt. A fiú elszámította a bomba késleltetését. A nehézkesen kezelhető bomba a szemtanúk szerint a főherceg autójának ponyvájára esett, onnan pedig le az úttestre, és ott robbant. Arról is vannak beszámolók, hogy maga Ferdinánd hátrította el a kezével a bombát. A robbanás után megállt a konvoj, és a főherceg tájékozódott arról, érte-e komoly kár, a negyedik autót. Húsz személy szenevedett kisebb-nagyobb sérülést, egy ezredet kórházba szállítottak. A merénylőt, aki a Miljacka patakba ugrott elfogták, bár a ciánt is bevette, az hatástalan maradt. Valószínűleg a helytelen tárolás miatt lebomlott a mérge. Ekkor történt, hogy a közelben ácsorgó Princip lóhetett volna, de nem tette. A merénylők sora felbomlott, ketten megléptek, de még kitért a posztján a Grabez nevű fiú, ám az autókaráván mozgásba jött, így a lehetőségről ő is lemaradt.

A városházán komor volt a hangulat az előre eltervezett program szerinti fogadáson. A visszaúton a főherceg meg akarta látogatni a sérült tisztet a kórházban. Ám hiba történt, és az első két kocsis az eredeti terv szerint haladt, a trónörökös pár sofőrje pedig csupán követte azokat. Princip előzőleg megfigyelte, hogy Ferdinánd a bal oldalon ült, és mivel nem akarta, hogy a hercegnő akadályozza a lövésben, ezért átmert a menetirány szerinti jobb oldalra. Amikor a hercegi pár kocsija a téves irányt követve, a balra tarts szabályát semmibe véve bekanyarodott az Appel rakpartról, és megállt, hogy visszatolasson, szinte Princip előtt tette ezt! Princip ekkor a pisztolyát felemelve többször tüzelt, nem célzott, állítólag még a fejét is elfordította. A dilettantizmus csúcspéldája, vaktában leadott lövések, és a következmény: sok éves egyre profibb tömegmészárlás! Princip később a tárgyaláson sajnálkozott, hogy a hercegnőt is megölte. Principnek az volt a szerencséje, hogy tettének elkövetésekor, még nem töltötte be a 20-ik életévét, így nem kötötték fel. Húsz évi szigorított börtönt kapott, másik két társával együtt, amit a Theresienstadi katonai börtönben kellett letölteniük. A többiek közül a másik két fiatalok 13, és 16 évi börtönre ítélték, aki ráadásul nem is töltötték azt le, mivel a Monarchia felbomlásával 1918 őszén szabadultak. Egyiküket, Ilicet, aki az összekötőjük volt kivégezték, a két férfit is, akik a merénylőket segítették. Cabrinovic és egy Grabez nevű fiú 1916-ban halt meg a szigorú körülmények okán, míg Princip 1918. április 28-án, tuberkolózisban.

A merénylet után, már csak egy hónap maradt a békéből, s vele a régi világból, hogy aztán augusztus elején elkezdődjön a több mint négy évig tartó harc. Végezetül egy különös közjátékot írok ide le. A Csarsiján, Szarajevo nagy bazárutcáján nem kis feltűnést keltett a főherceg, mikor a merénylet előtti napon a Nathan és fia szőnyegkereskedésben tekintette meg a legújabb darabokat. A hercegnőt megéltették, amikor egy ezüstművesnél ékszereket vásárolt. Tarka tömeg vette körül a trónörökös párt. Ferenc Ferdinánd éppen egy új mintájú kelimet terítettett ki, amikor fura érzete támadt, bizseregni kezdett a tarkója. Megfordult, és egy egyszerűen öltözött kis kölyköt pillantott meg, aki rábámult. Mélyen ülő szeméből anyagiasultan sütött a gyűlölet. Néhány nagyon hosszúnak tűnő másodpercig bámulták egymást, majd a legény eltűnt a tömegben. Ferenc Ferdinánd sápadtan karolt bele a feleségébe, aki megrejtent.

– Mi van veled Franzl? Úgy elsápadtál.

– Semmi kedvesem, a hőség teszi. Menjünk vissza talán – válaszolt a Habsburg trón örököse.

Egy lélekdermesztő pillanatra leendő áldozat, és a gyilkosa egymással szemben állott... vajon mi járt a fejükben?

Kábelhiba

- Belépés megtagadva!

Ezredszer is ez jelent meg a képernyőn, ahogy igyekezett elérni a hálózatot.

- Mi a fene az, hogy megtagadva? Kék szintű kódom van, te idióta gép! - ellenkezett vele ezredszer is, hiába tudta, hogy fölösleges.

Nem, Lucy Brown egyáltalán nem volt hozzászokva ahhoz, hogy gondjai adódjanak a csatlakozással. Alaposan el volt kényeztetve. Amíg a Központi Program hatalmas és egyre terjeszkedő hálózata az emberek többségének misztikus és többé-kevésbé félelmetes valami maradt, neki az évek folyamán szinte személyes jó barátjává vált. Mindig ott volt, ha adatokra volt szüksége, ha elakadt valamiben, vagy csak szórakozásra vágyott. Két tanára is megjegyezte már, hogy szereti őt a Rendszer.

- Mármint hogy kicsinál velem a micsoda? - kérdezett vissza álmélkodva, és kissé szemtelenül, valamint ijedten is, de - kivételesen - nem kapott bővebb magyarázatot. Most pedig ez a rendszer, ami állítólag szereti őt, egészen egyszerűen nem volt hajlandó beengedni.

- Mi a retkes frincfranc folyik itt?! - háborgott. Ismételten bepötyögte a kódot. Az annak rendje és módja szerint kékre is színeződött a képernyőn.

- Tehát a kód helyes, el is fogadják, máshol van a gond. De hol? - tűnődött. - Mi a búbosvöcsök van már?!

Megszokta, hogy bármilyen problémájára választ kaphatott egy szimpla és gyors kereséssel. Tényleg bármire. Kék szintű kódja volt. És most semmi. Minden üres és süket. Sehol a végtelen információgazdagság. Sehol a tudás biztonsága. Sehol a képszerkesztők, sehol a dallamvágók, hogy alkothasson. Nem volt semmi, semmi, de semmi. A hiány úgy borult rá, akár egy kupola... ami alatt rohamosan fogy a levegő. Lucy pánik kerítette a hatalmába, és könnyek szurkálták a szemhéját is belülről.

- Engedj már be, te félmarha gép! Komolyan!

Ismét bepötyögte a belépési kódot. Most sem sikerült belépnie, de legalább a hibáüzenet szövege megváltozott:

- A rendszer átmenetileg nem elérhető. Kábelhiba.

Egy pillanatra megkönnyebbült.

- Jól van, oké, akkor nem én szúrtam el!

Ez fontos volt. A KP nem volt éppen megbocsájtó jószág. Ha valakit egyszer kitiltott a Rendszeréből, akkor az már kint is maradt. Örökre.

A következő gondolata már nem volt ilyen kellemes. Eszébe jutottak azok a mikor jobban, mikor épp kevésbé törvényen kívüli csoportok, amik tagjaik életcéljául nem kevesebbet tűztek ki, mint a KP teljes elpusztítását. Lucy (sokkal együtt) tudta, hogy ez reménytelen, de legalábbis öngyilkos egy vállalkozás. A központi Program kezelte mindent a pénzpiactól az atomerőművekig. Nélküle mindez, és még sok-sok minden más is, azonnal működésképtelenné válna. Volt már rá példa. Néhány évvel korábban egy-két ország úgy döntött, hogy leválik a Rendszerről. A maradék népeesség most könyörög a KP-nak a visszatérésért.

Lucynak tehát egyáltalán nem tetszett, hogy a saját otthonában is a Renegátok nyomaiba ütközik. Halálfélelme lett tőle. Ez pedig feldühítette.

- Melyik idióta volt az?! Hogy a gerendába jut ilyen egyáltalán az eszébe? Nincs is az ilyennek esze! De kerüljön csak egy ilyen a kezem közé...

A következő órákat az ágyán töltötte. A plafont bámulta, és igyekezett nem sírni. Több-kevesebb sikerrel. Éjszaka volt. Csendes, tücsökzenés éjszaka. Lucy ide-oda hánykolódott ébrenlét és álom között. De akár ébren volt, akár álmodott, elkísérte a magány és a félelem.

Reggel pedig fogta a tabletjét, és elindult vele kábelt, hálózatot, Rendszert, tudást, levegőt keresni...

Hét nap

Első nap:

Szokatlanul nagy a csönd körülöttem, nem olyan, mint máskor szokott lenni, olyankor érzem, ahogyan átölel, megnyugtat... Most félek tőle... Hideg. Teljesen elzár mindentől, mintha figyelne, és csak arra várna, mikor adom fel, hogy jéghideg karjába vegyen. Tombol a tévéből a rockzene. Imádom, máskor feldobott... Most idegesít. A ház csöndes és sötét, macskám is itt hagyott. Furcsa zajok, szuszogások... Égnek a villanyok, sehol senki, csak én a konyha közepén. Nem vagyok éhes, de spagettit készítek. Nézem a lángot, ahogyan az edény alját égeti, zubog a víz. Félek, nem akarok egyedül lenni, amikor el kell mennem. Fáj a fejem, inkább lefekszem... A kezem jéghideg, ég a testem, nem merek elaludni...

Második nap:

Mikor megjelent, megállt az idő. Fölém hajolt, ismeretlen nyelven fülembé suttog. Éreztem, lelassul minden körülöttem. Macskám szemét láttam magam előtt, már-már emberi tekintete félelmetes érzést ébresztett fel bennem. Szobámra újra rátelepedett a sötétség, mindjárt megfulladok tőle. Éles villanás, számítógépem képernyője zöldes-lilában villogott. Nem láttam, de éreztem, az Idegen felemel... Lebegtem. Bőröm alatt milliányi hangya száguldozását éreztem meghatározott céllal.

Nem tudom, meddig lehettem ebben az állapotban. Itt ülök asztalomnál, gépelek és ezeket a sorokat írom. Tévében varietéműsor megy, nincs felhangosítva. Kiscicám halkán dorombol az ölemben, rám néz, érzem, hálás, azért, mert felneveltem, hogy neki jó. Nyitott ablakomon csípős hideg áramlik be az szombat esti nyugodt utcazajjal együtt. Csak ne lenne sötét! Megint jön az éjszaka.

...

Mi ez? Megőrültem volna, vagy csak a szemem káprázik! Halványzöld fény pislogását figyelem a szőnyegen, mintha apró lábnyomok lennének.

- Ne félj, megvédelek, bízz bennem!

Kínomban hangosan kacagok:

- Nem félek, kiscicám!

Egy ugrással az ölemben van, vadul fújtat, jobb mancsát a számra teszi, majd egy mozdulattal újra az ajtóval szembe áll, kiengedett karmokkal. Pörögnek a percek, semmi. Én tovább gépelek. Cicám is megnyugodott, lábamhoz kucorog. Mosolygok, bambulom a képernyőt, csinos táncosokat figyelem... Erőteljesen kicsapódik az ajtó... Forró levegő és kellemes illat támad rám... Képernyőm megint zöldes lilában villog. Újra csönd, ajtóm zárva. Padlómon egy nagyven centis hófehér toll hever!

Harmadik nap:

Reggel fáradtan, rémálmoktól meggyötörten ébredtem. Egy jó kis hideg zuhany jót tett, lefagyasztotta gondolataimat. Hallom az olaj sercegését, tükrötőjást készülök enni, kiscicám körbeugrál, várja, hogy töltsék neki finom tejszót.

Igyekszem nem gondolni a tegnapi este, úgy néz ki, a mai napom remek lesz. Reggeli után egy kis sétát terveztem, csak úgy, cél nélkül bolyongani az eső által áztatott utcákon.

Mi ez? Megint magától bekapcsolt a tévé! Már a nappaloktól is félnem kell?

- Gyere, cicukám, nézzük meg, mi történt!

Az előszoba szőnyegét maga alatt összegyűrve, olyan sebességgel száguldott be a szobába cicám.

Félelem nélkül követtem, végére szeretem volna járni ennek az egésznek. Ugyanaz az ismeretlen, kellemes illat csapta meg az orrom, mint tegnap este. Itt megint az Idegen, éreztem, ahogyan sejtjeimbe furakodik, nem enged gondolkodni, teljesen az irányítása alá kerülök...

Ez nem lehet igaz! HOL VAN a VÉGE?

- Drága asszonykám, megint hagyta a gyerekeket, hogy a dolgaim között turkáljanak.

- Ne morogj állandóan! Mi történt?

- Kitépték a folytatást, most honnan tudom, meg mi van abban az átkozott szobában.

- Apa, apa tudod mit mondtak a többiek nekem ma kint a dombon?

- Mit? De te valószínűleg elmondod, ugye?

- Igen, de mi az, hogy EMBER? Ezt MONDTÁK NEKEM. Olyan vagyok, mint ők, buta kétlábú. Szólj rájuk, te vagy itt a vezér... Rád hallgatnak.

- Rendben. Figyelj. Valamikor ezt a Földet, emberek lakták, azt hitték mindenkifölött állnak, de lassan mindent elpusztítottak. Saját magukat is. Bennünket utáltak, pedig csak takarítottunk utánuk.

- Most menj játszani, majd szólok a többieknek.

- Asszonykám! Kimentem a dombra beszélni a többiekkel, és hátha megtalálom a végét ennek a mesének!

Ratti a nagy csuklyás patkányok nemzetségéből lassan elindult. Igen, most már ők lakják e Földet... A patkányok.

